

DE STER

Juni 1975 · 75e Jaargang · Nummer 6

Geen apostel kan
of zal in de eeuwigheid
meer bereiken dan de
getrouwe ouderling
die de wetten van het
evangelie in zijn volheid naleeft.

Broeder Bruce R. McConkie,
Slechts een ouderling

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Juni 1975

75e Jaargang · Nummer 6

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

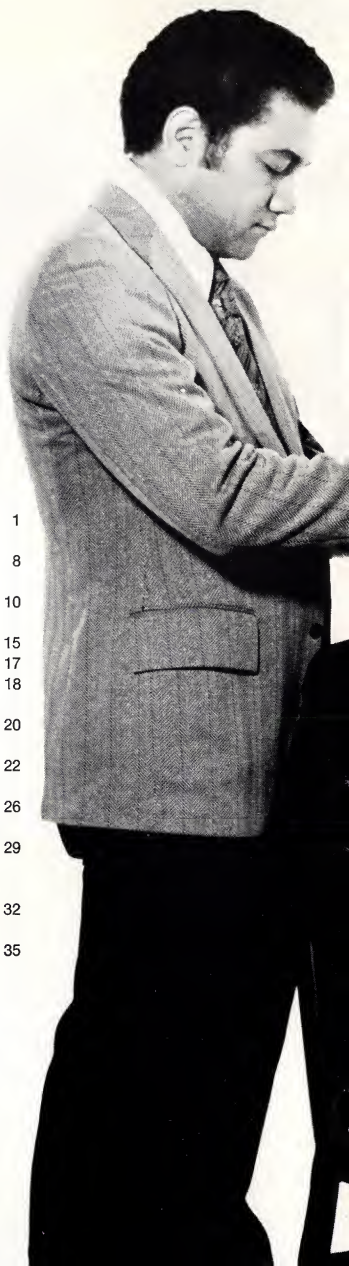
Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Inhoudsopgave

Slechts ouderling, Bruce R. McConkie	1
Vraag en antwoord, J. Anderson, G. Homer Durham	8
De kerk in het zuiden van Zuid-Amerika	10
Eeuwige banden, Mark E. Petersen	15
Voor de grap	17
Het avondmaal	18
De leeuw en de rabbi, Een oud joods volksverhaal ..	20
Waaruit bestaat muziek, Joan Andre Moore	22
Wat komt na de dood? LeGrand Richards	26
Een stad op een berg, Gordon B. Hinckley	29
Conferenties tot een keerpunt in ons leven maken, J. Thomas Fyans	32
Stel niet uit ! Eldred G. Smith	35

SLECHTS OUDERLING

DOOR BRUCE R. McCONKIE

Toespraak gehouden op de instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers op 3 oktober 1974

Broeders, hoe denkt u over het ambt van ouderling? Er wordt wel eens gevraagd: „Welk ambt bekleedt u in de kerk?“ En het antwoord luidt dan: „O, ik ben slechts ouderling.“

Slechts ouderling! Slechts de titel waarmee een lid van de Raad der Twaalfen graag wil worden aangesproken; slechts de titel die de president van de kerk eert, die door openbaring is aangewezen als de eerste ouderling (zie LV 20:2, 5.); slechts het ambt waartoe miljoenen personen worden geordend tijdens de plaatsvervangende verordeningen in de heilige tempels.

Slechts ouderling! Slechts het ambt dat het een man mogelijk maakt het nieuw en eeuwig huwelijksverbond (LV 131:2.) aan te gaan en zijn vrouw en kinderen met een eeuwigdurend verbond aan hem te binden. Slechts het ambt dat een man erop voorbereidt een natuurlijke patriarch voor zijn nageslacht te zijn en voor altijd in het huis van Israël te heersen; slechts het ambt dat vereist is om de volheid van zegeningen in het huis des Heren te ontvangen; slechts het ambt, dat de deur opent voor verhoging in de hoogste hemel van de celestiale wereld, waar de mens wordt zoals God is.

Slechts een ouderling! Slechts hij, die is aangesteld om het evangelie te prediken, het koninkrijk op te bouwen en de heiligen te vervolmaken; slechts een bedienaar des woords van wie iedere uitspraak schriftuur is; slechts de drager van het ambt dat de verborgenheden van het koninkrijk des hemels mag ontvangen, de hemelen voor zich geopend mag hebben, deel mag nemen aan de algemene vergadering en kerk van de Eerstgeborene, en zich mag verheugen in de gemeenschap en tegenwoordigheid van God, de Va-

der, en Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond. (Zie LV 107:19.)

Slechts ouderling! Iedere ouderling in de kerk draagt evenveel priester-schap als de president van de kerk. Geen apostel kan of zal in de eeuwigheid meer bereiken dan de getrouwe ouderling die de wetten van het evangelie in zijn volheid naleeft.

Wat is een ouderling? Een ouderling is een dienaar van de Here Jezus Christus. Hij draagt het heilige Melchizedekse priesterschap. Hij is gemachtigd in de plaats te treden van zijn Meester, die de voornaamste ouderling is, bij de bediening van zijn medemensen. Hij is de vertegenwoordiger des Heren. Hem is opgedragen het evangelie te prediken en de heiligen te vervolmaken.

Wat is een ouderling? Hij is een herder, een herder, die dient in de schaapskool van de Goede Herder. Er staat geschreven: „Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide! gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere Heere.” (Ezechiël 34:31.) Er staat ook geschreven en wel door Petrus, de eerste ouderling in zijn tijd: „*De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling . . . ben: Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebben de opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed; Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde.* En als de overste Herder verschenen zal zijn, zo zult gij de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid behalen.” (1 Petrus 5:1-4.) Onthoudt dit: Ouderlingen, die gevestigde dienaars (LV 124:137) in Gods koninkrijk zijn, *zijn aangesteld om de kudde te weiden, het opzicht daarover te hebben, en voorbeelden voor de kudde te zijn.*

Wat is een ouderling? „En nu komt, zegt de Here door de Geest tot de ouderlingen *Zijner kerk,* en laat ons het te zamen bespreken . . . Daarom stel Ik, de Here, u deze vraag: *Waar toe waart gij geordend? Om Mijn evangelie te prediken door de Geest,*

namelijk de Trooster, Die werd uitgezonden om de waarheid te onderwijzen. (LV 50:10, 13-14.)

Een ouderling is de vertegenwoordiger des Heren, die wordt uitgezonden om Zijn evangelie voor de zaligmaking van de mens te onderwijzen.

Wie kan de waarde meten, de oneindige waarde van een ziel, een ziel voor wie Christus stierf? Welnu, is de ziel van een ouderling zelfs niet meer waard, omdat een ouderling. Zijn dienaar is, die vele oneindig kostbare zielen tot het koninkrijk van Zijn Vader moet brengen? Weiden alle ouderlingen de kudde Gods, hebben zij het opzicht daarover genomen en zijn zij een voorbeeld voor anderen in de kudde? Luister naar het profetische antwoord: „Wee den herderen Israëls, die zichzelf weiden! zullen niet de herders de schapen weiden?

. . . *De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebroekene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet . . .* Alsozegt de Heere Heere: Zied, Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen.” (Ezechiël 34:2, 4, 10.) (Vers 10 NV: „. . . . Zie, ik zal die herders! Ik eis Mijn schapen van hen terug.”)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het koninkrijk van God op aarde. Het is geen democratie, geen republiek, geen oligarchie, geen dictatoriale regering, maar een koninkrijk. Het wordt van boven af geregeerd. De Here spreekt en Zijn dienaars gehoorzamen. De ouderlingen gaan uit en het volk wordt onderricht.

Onze grote behoefte, de opdracht die wij moeten vervullen is: *de ouderlingen te vervolmaken, zodat zij de kudde kunnen weiden, opdat niet de schapen zullen omkomen wegens gebrek aan het woord Gods.* Wat heden ten dage in de kerk de eerste vereiste is; is het terugbrengen van de ouderlingen, zodat zij op hun beurt, „de kudde Gods kunnen weiden.”

Wat zijn de mogelijkheden om de

ouderlingen terug te brengen? Hier bestaat geen geheime formule voor. Wij kunnen niet met een toevastaf zwaaien en zonder inspanning en zonder strijd inactieve mensen terugbrengen. Maar wij beschikken in de kerk wel over een veelzijdig programma dat ergens wel een facet zal vertonen, dat een ieder die gewillig is de zegeningen van het evangelie in zijn leven te laten komen zal aanspreken. Bij het benaderen van dit probleem (en alle andere waarvoor wij worden gesteld) moeten wij goed begrijpen, dat de enige goede oplossing binnen het kader van de coördinatie uitgaande van de priesterschap ligt.

Wat is coördinatie uitgaande van de priesterschap? Dat is die vorm van kerkelijk bestuur waarbij wij alle programma's van de kerk bijeenbrengen, ze in één pakket doen, ze als één programma uitvoeren en alle leden van de kerk erbij betrekken. Dit systeem vereist van ons dat wij het binnen het bestaande raam van de kerk uitvoeren. De tijd is voorbij dat wij een probleem tegenkomen en voor de oplossing ervan een commissie of organisatie in het leven roepen. In de plaats hiervan maken wij gebruik van de geopenbaarde priesterschapsorganisatie, hetgeen betekent dat wij de huisonderwijzers aanwenden op de wijze die in afdeling 20 staat vermeld. Wij coördineren alle priesterschapswerkzaamheden met die van de hulporganisaties in het uitvoerend priesterschapscomité en de coördinerende wijkraad. President Harold B. Lee bestempelde de coördinatie uitgaande van de priesterschap eenvoudig als het *priesterschap aanwenden zoals de Here dit aanwendt en het gezin laten functioneren zoals dit behoort te functioneren.* (Zie „Correlation and Priesthood Genealogy” in *Genealogical Devotional Addresses — 1968* [Provo, (Utah): Brigham Young University, 1969], p. 55.)

Er zijn drie *grondbeginselen van coördinatie uitgaande van de priesterschap*, die ons helpen bij de uit-

voering van alle programma's van de kerk. Zij komen voort uit deze fundamentele verklaring: *Het gezin* is de belangrijkste organisatie in tijd en eeuwigheid.

De kerk en al haar organisaties, als dienstverlenende lichamen, hebben de mogelijkheid het gezin te helpen. De huisonderwijzers vertegenwoordigen de Here, de bisschop en de leider van de priesterschap door het de vader, het gezin en het individuele gezinslid mogelijk te maken de hulp van de kerk en al haar organisaties te ontvangen. Derhalve zijn de drie grondbeginselen van coördinatie uitgaande van de priesterschap:

1. *Alle dingen vinden hun middelpunt in het gezin en in het individu.* Zij zijn het die alles in de kerk doen. Zij zijn verantwoordelijk voor het zendingswerk, voor hun eigen genealogisch werk en voor hun persoonlijk welzijn. Wij roepen geen zendingen en stellen geen comités samen om de primaire verantwoordelijkheid van het gezin en van de mensen op zich over te nemen.

De groepsleider van de hogepriesters is niet verantwoordelijk voor de genealogie van de priesterschap in de wijk. De ring- of full-time zendingen zijn niet verantwoordelijk voor het zendingswerk in de wijk of gemeente. In beide gevallen ligt de verantwoordelijkheid bij het gezin en het individu, die hierin terzijde worden gestaan door deze kerkelijke specialisten.

2. *De kerk en al haar organisaties kunnen het gezin en het individu helpen.*

Zendingen, comités, en diverse specialisten op het een of andere gebied worden geroepen om het gezin te helpen. De ouders — *niet* de organisaties van de kerk — zijn ervoor verantwoordelijk hun eigen kinderen in licht en waarheid op te voeden en hen de beginselen van het evangelie te onderrichten. Deze kerkelijke organisaties zijn in het leven geroepen om de ouders te helpen bij het werk dat de Here op hun schouders heeft gelegd. Eigenlijk is het zo, dat wij niet de zendingen helpen, maar zij ons. Het is onze primaire verantwoordelijkheid onze burens in te lichten, en de ring- en fulltime zendingen zijn specialisten, die erbij worden gehaald om bijvoorbeeld, te helpen bij het onderricht.

3. *De huisonderwijzers vertegenwoordigen de Here, de bisschop en de leider van de priesterschap door de hulp van de kerk en al haar organisaties binnen het bereik te stellen van het gezin en het individu.*

De grootste fout die aan het huisonderwijsprogramma kleef, is ongetwijfeld dat het bijna niet wordt gebruikt. In plaats van de huisonderwijzers hun werk te laten doen en ook te verwachten dat zij dit zullen doen, gaan wij een of ander nieuw comité oprichten en vragen ons dan af waarom de huisonderwijzers geen belangstelling voor hun werk hebben. Als er noodzaak bestaat om ouderlingen in de kerk terug te brengen, dan moeten wij daarvoor geen sociale organisatie in het leven roepen, maar de huisonderwijzers

en de bestaande organisaties van de kerk inschakelen."

De kerk heeft iedere ouderling nodig. Geen enkele kan worden gemist. De kerk moet vervolmaakt en het evangelie aan ieder menskind onderwezen worden. Het is niet mogelijk het evangelie aan 3 1/2 miljard mensen te onderwijzen zonder een groter aantal zendingen. Wij hebben hulp nodig, en moeten ons in eerste instantie wenden tot onze inactieve en toekomstige ouderlingen.

Wie is verantwoordelijk voor het heractiveren van een plichtsverzuimende ouderling? Laten wij eerst de juiste prioriteit vaststellen. De eerste en grootste verantwoordelijkheid ligt bij deze ouderling zelf. Hij is het die via de doop een verbond sloot om de Here te dienen; hij is het die beloofde zijn roeping in ere te houden bij het ontvangen van het Melchizedekse priesterschap. Het is zijn zaligheid die op het spel staat. Hij heeft een persoonlijke verplichting zich weer tot de Here te wenden en Zijn zegeningen te zoeken.

De tweede verantwoordelijkheid om een ouderling te heractiveren berust bij zijn gezin. *Zaligheid is een gezinsaan gelegenheid*. De grootste zegeningen, die voortvloeien uit het dienen in de kerk, komen terecht bij het individu en zijn gezin. Het behouden van de eeuwige gezinseenheid is hiervan de voornaamste.

Na de verantwoordelijkheid van het individu en van het gezin, komt die van de kerk. De kerk brengt de zaligheid binnen ons bereik. Het is een door de Here ingestelde organisatie, die alle mensen uitnodigt datgene te doen wat noodzakelijk is om in de tegenwoordigheid van God terug te keren. In bijna alle gevallen begint het proces van heractivering met een benadering door iemand die een positie in de kerk bekleedt — een ouderling bij voorbeeld, die de huis-onderwijzer is van een andere ouderling. Het is noch onze bedoeling

noch ons terrein om alle bijzonderheden voor te schrijven wat betreft de deelname van de kerk in het heractiveringsproces. Er zijn vele benaderingen, en de geest van inspiratie moet altijd met dit werk samengaan, dat echter steeds moet geschieden binnen het raam van de coördinatie uitgaande van de priesterschap en door gebruik te maken van bestaande organisaties en programma's.

In de ring is de ringpresident verantwoordelijk voor de heractivering van ouderlingen. Hij is de presiderende ouderling in de ring en treedt op als voorzitter van het Melchizedekse priesterschapscomité van de ring. Een van zijn raadgevers, aan wie hij een groot deel van de hieraan verbonden verantwoordelijkheden kan delegeren, is vice-voorzitter. De ringpresident beschikt over de hulp van dit comité, alsmede over alle andere hulpbronnen van de ring. Hij kan een hogeraadslid aanwijzen om met twee of drie ouderlingenquorums te werken en deze te helpen. Maar in het bijzonder zal de ringpresident de bisschoppen en de presidenten van ouderlingenquorums bij het bevorderen van de heractivering inschakelen.

Hogeraadsliden zijn standvastige, verstandige, geestelijk volwassen mannen — enkele van de meest capabele en competente leiders in de ring — die de ogen, de oren en de stem van de ringpresident vormen. Veronderstel eens dat elk hogeraadslid van het Melchizedekse priesterschapscomité van de ring als belangrijkste opdracht krijgt het geven van leiding en hulp aan twee of drie ouderlingenquorums. Dit hogeraadslid zal ervoor oppassen niet de leiding van de quorums over te nemen; maar op grond van zijn grote ervaring op het gebied van het kerkelijk werk zal hij wel overwegen welke deugdelijke en wijze raad hij kan geven.

Wat is er belangrijker voor een ringpresident dan (1) *zich bezig te houden met het opleiden van quorumleiders*, (2) *regelmatig met de presiden-*

ten van de ouderlingen te vergaderen voor het geven van aanwijzingen en opdrachten, (3) *regelmatig priesterschapsbesprekingen te houden (of door een van zijn raadgevers te doen houden) met de presidenten van de ouderlingen*.

In elke wijk zijn ouderlingenquorums georganiseerd. Alle ouderlingen in de wijk, ongeacht hun aantal, zijn lid van het quorum. Alle toekomstige ouderlingen van de wijk wonen de vergaderingen van het quorum bij en ontvangen dezelfde opleiding en richtlijnen, die aan de ouderlingen worden gegeven. Zodoende worden zij voorbereid op het ontvangen van het Melchizedekse priesterschap en hun lidmaatschap van het quorum. De presidenten van ouderlingenquorums zijn verantwoordelijk voor en waken over alle ouderlingen en toekomstige ouderlingen.

De bisschop speelt een essentiële, persoonlijke en belangrijke rol bij de heractivering van ouderlingen. Hij presideert over zijn wijk als een gewone rechter in Israël. (LV 107:74.) Hij ontvangt tienden en andere gaven. Hij beschikt over het toekennen van tempelaanbevelingen. Hij beveelt broeders aan voor ordening tot het Melchizedekse priesterschap. Hij roept broeders op verantwoordelijke posten in de wijk. Als de presiderende hogepriester, presideert hij over het uitvoerend priesterschapscomité van de wijk en de coördinerende wijkraad en adviseert de leden daarvan, met inbegrip van de president van de ouderlingen. Hij ontvangt de beoordelingen over de priesterschap van de president van de ouderlingen.

Maar wij wenden ons tot de president van het ouderlingenquorum voor het actieve, gedetailleerde, dagelijks uit te voeren programma voor heractivering. Hij moet zijn quorumleden presideren. Hij heeft de plicht „met hen in raadsvergadering bijeen te komen en hen overeenkomstig de verbonden te onderwijzen.” (LV 107:89.) Hij draagt verantwoording voor hun tijdelijke en geestelijke welzijn. Hij is aan-

gesteld om hen naar het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader te leiden. Zijn verantwoording omvat ook alle toekomstige ouderlingen van de wijk. "Wie, behalve de bisschop, draagt in de wijk een verantwoording die te vergelijken is met die van de president van de ouderlingen?"

Sommige presidenten van de ouderlingen denken blijkbaar dat de opdracht hun broeders te heractiveren zo moeilijk is dat het bijna nutteloos is aan deze taak te beginnen.

Dit komt omdat zij het ergerlijke gevoel hebben verplicht te zijn met een of ander programma of systeem voor de dag te komen om hun broeders te redden. In feite bestaat het heractiveringsproces al. Het is overal verkrijgbaar. Het is gemakkelijk uit te voeren. Het verdeelt de last over vele schouders en „de last wordt licht en het juk zacht." (Zie Mattheüs 11:30.)

Het heractiveringsproces bestaat uit (1) *gebruik maken van de huisonderwijzers*, (2) *gebruik maken van de kerk en al haar programma's en (3) het quorum op de juiste wijze leiden*. De meest effectieve wijze van heractivering is altijd op een basis van persoon tot persoon, of van gezin tot gezin. Het is een kwestie van persoonlijke contacten leggen. Het is een kwestie van vriendschap. Het is een kwestie van opvangen. Het wordt door de huisonderwijzers gedaan: *Gebruik de huisonderwijzers voor heractivering*.

Niets kan het huisonderwijs vervangen. Wij behoeven geen speciaal comité te benoemen voor het heractiveren van ouderlingen of toekomstige ouderlingen. Wij behoeven geen speciale mensen te roepen of bijzondere opdrachten te geven voor heractiveringswerk. In plaats daarvan gebruiken wij de huisonderwijzers om te handelen, zoals hun door middel van openbaring is opgedragen. Het systeem van het huisonderwijs is een van de beste hulpmiddelen van de kerk. Huisonderwijzers bezoeken de leden thuis, waken over de heiligen en sterken hen, zien erop

toe dat er geen ongerechtigheid in hun leven is en dat allen hun plichten doen.

Laten wij een extreem geval veronderstellen, een geval waarvan het gehele beeld er somber uitziet, een geval waarin gemakkelijk sprake van ontmoediging zou kunnen zijn. Toch moet er iets worden gedaan. Er moet ergens begonnen worden. De last kan worden verlicht door huisonderwijs. Als elke actieve ouderling, in zijn kwaliteit als huisonderwijzer, van persoon tot persoon, van gezin tot gezin, de verantwoording zou willen dragen voor slechts één andere ouderling en zijn gezin; als elke actieve ouderling nauwgezet en ijverig zijn plicht zou doen — hoeveel maanden zouden er dan verlopen voordat er tweemaal zoveel ouderlingen zouden zijn die konden worden ingezet? Het is misschien niet gemakkelijk, maar het is niet onmogelijk. Het is uitvoerbaar.

Huisonderwijzers hebben gezag. Zij leggen officiële bezoeken af. Zij worden door hun quorumpresident, door de bisschop en door de Here gezonden en moeten het hun toegewezen gezin dikwijls bezoeken. Zij moeten daar volbrengen wat staat opgesomd in afdeling 20 van de Leer en Verboden. Huisonderwijzers en hun gezin moeten inactieve gezinnen begeleiden. Gezellige avonden en recreatie kunnen daarbij een goede hulp zijn. Ook de benadering door middel van de gezinsavond is uitstekend. Op elke willekeurige avond, behalve de maandagavond, kan het inactieve gezin op een gezinsavond worden uitgenodigd, daar het opbouwen van vriendschap en evangelieonderwijs punten van het programma vormen. De huisonderwijzers leggen een band tussen hun contacten en het quorum met zijn leringen en activiteiten.

Ieder lid van het quorum, actief en

inactief, behoort te worden gevraagd aan een taakcomité of quorumproject deel te nemen zodra dit maar mogelijk is. *Dienstverlening is onmisbaar voor het verkrijgen van zaligheid.*

Een project om de gezinnen aan te moedigen hun zegeningen in de tempel te ontvangen is door het Eerste Presidium van de kerk goedgekeurd. Speciale voorlichtingsbijeenkomsten kunnen worden gehouden betreffende zendingswerk of andere opdrachten. Veelvuldige gezellige avonden dragen eveneens bij tot de heractivering. Elk lid van het quorum behoort een taak in de kerk te ontvangen en de leden behoort te worden geleerd hoe zij zieken moeten zalven. En zo kunnen we doorgaan — quorumactiviteiten met gelegenheden voor goede begeleiding zijn onbepakt.

Zoals u allen weet, wordt het heractiveringsprogramma als volgt ingedeeld: (1) Bepaal welke broeders moeten worden benaderd; (2) roep

huisonderwijzers; (3) bouw persoonlijke relaties op; (4) heractiveer door middel van gezinnen; (5) zorg voor gezellige avonden van het quorum; (6) draag persoonlijke verantwoordelijkheid op; (7) onderwijs evangelische waarheid; (8) controleer de gemaakte vorderingen; (9) houd persoonlijke gesprekken.

Een van de grootste en belangrijkste dingen die het quorum zelf kan doen, is al zijn leden de leerstellingen van zaligheid te onderwijzen. "Zo is dan het geloof uit het gehoor." Aldus sprak Paulus, en hij bedoelde hiermede dat geloof slechts dan in het hart van de mens tot ontwikkeling wordt gebracht als hem de waarheid van het evangelie door een bevoegde gezagsdrager en door de macht van de Heilige Geest wordt onderwezen. (Zie Romeinen 10:14-15, 17.)

Een ouderlingenquorum behoort een school der profeten te zijn, een plaats waar iedere ouderling en toekomstige ouderling leert wat hij en zijn gezin moeten doen om vermoedstrust in dit leven en eeuwig leven in het hiernamaals te vinden. Wij hebben de standaard- of normatieve werken zonder wijziging, of enige afzwakking aanvaard als de studieboeken voor de priesterschap. Elke ouderling en toekomstige ouderling behoort alles wat in de Heilige Schriften is vastgelegd te lezen, erover na te denken en erover te bidden. Wij moeten rechtstreeks van de bron zelf leren.

Wij geven echter wel een studiegids uit, die de leermiddelen en de passages aangeeft, die per onderwerp moeten worden gelezen. Onder het nieuwe systeem doen wij twee dingen: (1) lees de opgedragen standaardwerken, woord voor woord en van het begin tot het einde; en (2) studeer per onderwerp (zowel leerstellingen als plichten), waarbij alle normatieve werken worden ingeschakeld. Het is ook absoluut noodzakelijk dat de leden van het quorum hun normatieve werken naar de les meenemen, hetgeen hen uitdrukkelijk en persoonlijk wordt verzocht

door president Kimball. Een van de regionale vertegenwoordigers, broeder Dean Larsen, vertelde ons dat in zijn groep hogepriesters de leerkracht vroeg: "Hoevelen van u hebben de les voorbereid en hun standaardwerken meegebracht?" Toen niemand hierop reageerde, zei hij: „Welnu, in dat geval kan ik u niet onderwijzen en zal er vandaag geen les zijn." Naar verluidt wordt begonnen de leden daarna hun Schriften mee te laten brengen. Een korte les per week is slechts een druppel in een oceaan van studie. Het is de opzet van onze nieuwe studiegids de deur te openen voor individuele bestudering van de Schriften en ons te helpen gezamenlijk met ons gezin te studeren.

Een van de zondagsschoolklassen is speciaal bestemd om de bekering en heractivering te stimuleren, en wel de klas Evangeliebeginselen. In deze klas wordt een reeks van twaalf lessen over de grondbeginselen behandeld, die steeds wordt herhaalt. Na deze klas te hebben doorlopen gaan de volwassen cursisten naar de klas Evangelieleer. De huisonderwijzers behoren op de hoogte te blijven van welke lessen aan de personen met wie zij contact onderhouden worden gegeven, zodat zij tijdens hun bezoeken aandacht aan dezelfde onderwerpen kunnen schenken. Aan de klas Evangeliebeginselen behoren deel te nemen onderzoekers, nieuwe leden van de kerk, toekomstige ouderlingen en inactieve ouderlingen.

Er is nog een aangelegenheid, die dikwijls over het hoofd wordt gezien en die wij bij u willen aanbevelen. De kerk stelt dat er in *elke wijk een koor behoort te zijn*. Het zou zeer passend zijn als alle ouderlingen en toekomstige ouderlingen, die over de nodige muzikale gaven beschikken, in zo'n koor zouden zingen. Er kunnen zich ook bijzondere gelegenheden voordoen waarvoor een ouderlingenkoor zou kunnen worden verzocht aan vergaderingen op wijk- of ringniveau deel te nemen. Ringpresidenten zouden de wens kunnen uiten —

laten we zeggen eens per jaar — om de priesterschap de muziek te laten verzorgen tijdens een ringconferentie. Het is uiteraard belangrijk om wijkkoren als het belangrijkste onderdeel van het muziekprogramma van de kerk te handhaven. De lofzangen van Zion hebben de macht tot bekenen en de Here zegt, dat het Hem verheugt als wij ze zingen. „Want Mijn ziel scheidt behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.” (LV 25:12.)

Bekering gaat altijd gepaard met doeltreffend zendingswerk. De broeders, die op achttienjarige leeftijd tot ouderling worden geordend, en voor wie een full-time zending in het verschiet ligt, verdienen bijzondere aandacht. Zij hebben tijdens de afgelopen jaren hulp en steun van hun bisschop ontvangen. Nu moet de quorumpresident inspringen en erop toezien, dat al het mogelijke wordt gedaan om hen waardig, en bekwaam te maken voor de dag, waarop zij geroepen worden. Ouderlingen zijn nodig als zendelingen. *De Here wil dat er meer zendelingen komen.* Iedere jongeman in de kerk behoort op zending te gaan en deze twee jaar in de dienst des Heren zullen hem meer zegeningen brengen dan ieder ander werk dat hij in die tijd had kunnen doen. Het ouderlingenquorum moet de kerkelijke instelling worden die er uiteindelijk voor zorgt dat al onze jongemannen erop uit worden gestuurd om de opdracht van de Here uit te voeren, Zijn evangelie te prediken en al Zijn andere kinderen met Zijn boodschap bekend te maken.

Welke plicht heeft de president van het ouderlingenquorum ten aanzien van het zendingswerk? Wat behoort een president van de ouderlingen te doen om er zeker van te zijn dat iedere jonge ouderling klaar is voor het moment dat hij op zending wordt geroepen? Men kan jongemannen het evangelie onderwijzen met speciale aandacht voor hun morele waar-

digheid. Zij kunnen worden aangemoedigd voor hun zending te blijven sparen, het Boek van Mormon te lezen en hun getuigenis te versterken, de standaardgesprekken met gezinnen te leren (en ze misschien bij hun inactieve broeders thuis door te nemen, onderzoekers te vinden, de geest van het zendingswerk te ademen en aan te voelen. En dit alles zoals dit wordt geleid en gesteund door de president van het ouderlingenquorum.

Een nieuwe en herziene uitgave van het Handboek voor de *Melchizedekse priesterschap* is voor het eerst te verkrijgen tijdens de instructiebijeenkomsten. Naarmate u het bestudeert, zult u merken dat het volledig geschreven is; het behandelt nu meer beginselen en minder technische zaken. De leiders van het priesterschap zullen er meer dan ooit behoefte aan hebben de juiste beginselen te leren en dan de richting te kiezen die zij zullen gaan. Grotere inspiratie dan ooit tevoren is nu nodig om de zaken van het quorum om de juiste wijze te leiden.

Maar voor dit alles is er een beloning!

Heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alrede wit om te oogsten. *En die maait ontvangt loon.* (Johannes 4:35, 36.)

Ziet, het veld is alreeds wit om te oogsten; laat daarom een ieder, die wenst te maaien, zijn sikkelt met alle macht inslaan en maaien zolang het dag is, *opdat hij voor zijn ziel eeuwige zaligheid in het koninkrijk Gods moge verwerven.* (LV 6:3.)

En zie, nu zeg ik u, dat *wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk Mijs Vaders zult kunnen rusten.* (LV 15:6.)

Laat ons nu echter terugkeren naar ons thema, dat luidt: „*Broeders hoe denkt u over het ambt van ouderling? Alleen maar ouderling!*” Het ambt echter dat wordt bekleed door apostelen en profeten in dit leven; het ambt, dat zij zullen dragen wanneer

zij zich zullen vertonen in onsterfelijke heerlijkheid en hun verheerlijking zullen ingaan; slechts de open deur die naar gemoedsrust leidt in dit leven en een kroon van glorie in het toekomstige leven.

Slechts ouderling! Slechts ouderling nu en in eeuwigheid! “Wat moeten wij verstaan onder de vierentwintig ouderlingen, over wie door Johannes wordt gesproken?” Het geopenbaarde antwoord: „Wij moeten onder deze ouderlingen, die Johannes zag, de ouderlingen verstaan, die in het werk der bediening getrouw waren geweest, en dood waren.” (LV 77:5.) Laten wij nu eens de woorden horen, die Johannes schreef met betrekking tot de ouderlingen, die in dit leven getrouw waren en die verheerlijkte ouderlingen zullen zijn in het koninkrijk dat voor ons ligt: „En ziet, een deur was geopend in den hemel. . . En terstond werd ik in den geest; en ziet, er was een troon gezet in den hemel, en er zat Een op den troon. . . En rondom den troon waren vierentwintig tronen; en op de tronen zag ik de vierentwintig ouderlingen zittende, bekleed met witte klederen, en zij hadden gouden kronen op hun hoofden. (Openbaring 4:1, 2, 4.)

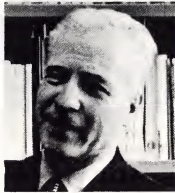
Slechts ouderling! „Zij hadden gouden kronen op hun hoofden.” Mozes bad: „Och, of al het volk des Heeren profeten waren, dat de Heere Zijn geest over hen gavel!”

(Numeri 11:29.) Het zou goed voor ons zijn te bidden: „Och, dat alle ouderlingen onder het volk des Heren getrouwe ouderlingen waren, dat zij de kudde Gods zouden weiden, dat zij het opzicht daarover zouden hebben, dat zij voorbeelden der kudde zouden zijn — dit alles tot eer en glorie van God, wiens dienstknechten zij zijn.”

In de naam van de Here Jezus Christus, amen.

VRAAG EN ANTWOORD

Hoe weet u of u een getuigenis hebt?

Ieder bewustlevend mens heeft een getuigenis van vele dingen: dat vuur heet is, dat ijs koud is, dat mensen vriendelijk en onvriendelijk zijn. Een getuigenis is een verklaring of bevestiging van een of ander feit.

Een getuigenis van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus ontstaat in principe op dezelfde wijze als iemand leert over natuurlijke verschijnselen en het menselijk gedrag, namelijk door ernaar te verlangen zich in te spannen, ondervinding op te doen en te leren oefenen hetgeen studie, overdenken, oefenen en beproeven omvat. Als wij iets willen leren, is het altijd nuttig ons deze inspanningen met verstand en met een doel voor ogen te getroosten. Jezus leerde ons: „Zo iemand wil Deszelfs wil *doen*, die zal van deze leer *bekennen* of zij uit God is . . . (Johannes 7:17.) Jakobus schreef: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft . . .” (Jakobus 1:5.)

Een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus zoals dit werd hersteld door de profeet Joseph Smith — dat God leeft, gebeden hoort en beantwoordt, dat Jezus Christus de Zaligmaker van de wereld is, dat Hij de kerk leidt door middel van de bevoegde kanalen van de priesterschap en dat goddelijke leiding beschikbaar is voor een ieder, die deze zoekt — kan op verschillende manieren en door een keur van ervaringen tot ons komen. In het algemeen komt het vermogen, de gewilligheid en

het vertrouwen voor het afleggen van een dergelijke verklaring voort uit 1) verlangen, 2) studie, 3) werk, 4) gebed. Studie opent de deur tot kennis. Alvorens wij Zijn wil kunnen „doen”, moeten wij deze eerst leren kennen. Het werktein waarop de kennis op proef kan worden gesteld is arbeid of de praktische toepassing van de verworven kennis. Gebed, dat zowel met studie als met arbeid gepaard gaat, ondersteunt intelligente, doelbewuste inspanning en brengt de bevestiging van de Heilige Geest.

Hoe weet u of u een dergelijke getuigenis bezit? De beste manier om dit te ontdekken is uw meest oprechte, innerlijke gevoelens tot uitdrukking brengen. Concentreer u niet op uw twijfels. Maar breng de dingen tot uiting waar u op hoopt. Zich uiten in de vorm van handelen. Uit u tegenover een van uw ouders, of een ander van wie u houdt, een vriend, een vertrouwde raadgever of een leerkracht zoals de bisschop. Uw eerste poging om uw plechtige verklaring af te leggen zal u waarschijnlijk duidelijk maken dat u eigenlijk meer weet dan u zich realiseerde. Zie de beloften, die in Moroni 10:4-6 en in de Leer en Verbonden 9:7-9 staan, niet over het hoofd.

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken. En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten. En alles wat goed is, is rechtvaardig en waar; bijgevolg verloochent niets, dat goed is, de Christus, maar erkent, dat Hij is.”

„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden. Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij voelen, dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar gij zult een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven.”

Als u getrouw hebt gestudeerd, gewerkt en gebeden, dan zult u *weten*, evengoed als u weet of u zich goed of niet goed gevoelt. Zoals Moroni schreef: „. . . En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:5.)

President Brigham Young zei eens: „Welnu, mijn vrienden . . . hoe weet u iets? Kan uw oog u misleiden? Dat kan . . . Kan uw gehoor u misleiden? Ja, u kunt geluiden horen waarvan u noch de betekenis noch de herkomst begrijpt. Kunt u misleid worden door de aanraking van een vinger? Dat kan. Het zenuwstelsel reageert niet op alles. Wat kan dan wel? De open-

baringen van de Here Jezus Christus, de geest van de waarheid zal alles bespeuren, en zal een ieder, die deze bezit in staat stellen het goede van het kwade, het licht van de duisternis, de dingen van God en de dingen, die niet van God zijn, te onderscheiden. Het enige dat ons in staat zal stellen het evangelie van de Zoon van God te begrijpen, zo ook de wil van God en hoe wij zalig kunnen worden is openbaring. Volg die ene u zult naar God geleid worden, naar de fontein des lichts, waar de poort zal zijn geopend en de geest zal worden verlicht, zodat wij de dingen zullen zien, weten en begrijpen zoals zij zijn.

(Discourses of Brigham Young, 1925 ed., p. 52; Journal of Discourses, vol. 13, p. 336.)

Tot slot, u moet geen donderslag of enige andere buitengewone manifestatie verwachten. In de meeste gevallen zult u constateren dat een getuigenis groeit. Het ontvouwt zich geleidelijk, naarmate men ernaar verlangt en het wordt opgekweekt en gevoed. Maar u zult het weten. En het is aan u om het sterk en stevig te houden. Als u het echter verwaarloost en uw verlangen ernaar op zij zet en er andere waarden voor in de plaats stelt of als u zich maar wat laat gaan, dan zal uw getuigenis afnemen. Als u het in de steek laat en andere waarden na jaagt, zult u op zekere dag de waarheid van het evangelie niet meer kennen. U zal uw kennis ervan niet meer uitdragen en verklaren, omdat u ervan bent afgedwaald en het hebt verworpen. Zij die, zoals Saulus van Tarsen op de weg naar Damaskus rechtstreekse, goddelijke tussenkomst ontvangen, zijn klein in aantal. Niettemin is hulp van hen, die een vaste overtuiging hebben, altijd beschikbaar, hoewel uiteindelijk ieder voor zichzelf moet beslissen. Dan kan iemand zonder aarzelen duidelijk zijn kennis bevestigen. Naarmate wij doorgaan met studeren, arbeiden en bidden, ontdekken wij de betekenis van Leer en Verbonden 50:24: „Het-geen van God is, is licht; *hij die licht ontvangt en in God voortgaat*, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.”

G. Homer Durham

Inspecteur bij het hoger onderwijs
in de staat Utah.

„Hoe wordt een man bevorderd in het priesterschap?”

De gestelde vraag lijkt eenvoudig. Velen zouden antwoorden dat een waardige broeder, naarmate hij ouder wordt, van het ene tot het andere ambt bevorderd zal worden — van ouderling tot zeventiger en vervolgens tot hogepriester. Zeer zeker vernemen wij van mannen die bevorderd worden wanneer degene die een vergadering leidt de instemming van de leden vraagt om iemand in een ander ambt in het Melchizedekse priesters-

schap aan te stellen. Deze broeder is dan reeds geïnterviewd en gunstig beoordeeld en wordt nu door degenen die daartoe de autoriteit bezitten, geordend tot wat velen beschouwen als een hoger ambt in het priesterschap.

In feite is een dergelijke verandering geen bevordering in die zin dat een man van een ambt van minder betekenis naar een van meer betekenis gaat. Het zou beter zijn te zeggen dat hij een nieuwe roeping of ordening in het priesterschap ontvangt, waaraan nieuwe en andere verantwoordelijkheden zijn verbonden. Voor zover het de Here betreft, is het ene ambt in het priesterschap even belangrijk als het andere. Hôe iemand zijn roeping vervult, is veel belangrijker dan het ambt dat hij bekleedt. President Joseph F. Smith zei met betrekking tot dit onderwerp: „Geen enkel ambt voegt iets toe aan het gezag of aan de macht van het priesterschap, maar alle ambten in de kerk ontnemen hun macht, hun kracht, en hun gezag aan het priesterschap. Indien onze broeders goed doordrongen zouden zijn van dit beginsel zouden er minder misvattingen heersen betreffende de ambten die verband houden met het kerkelijke bestuur. Nu wordt er gevraagd wie de meerdere is — de zeventiger of de hogepriester?

Ik zeg u dat geen van beiden de meerdere is, en geen van beiden de mindere. Hun roepingen liggen op verschillende terreinen, maar ze zijn van hetzelfde priesterschap. Indien het nodig zou zijn . . . en er op aarde geen andere drager van het Melchizedekse priesterschap was dan een ouderling — dan zou die ouderling door de inspiratie van de Geest Gods en onder leiding van de Almachtige kunnen en moeten overgaan tot het organiseren van de Kerk van Jezus Christus in al haar volmaaktheid, vanwege het Melchizedekse priesterschap dat hij draagt. Maar het huis van God is een huis van orde, en zolang er andere ambtenaren in de kerk zijn, moeten wij de orde van het priesterschap in acht nemen en moeten wij de ordeningen en verordeningen strikt overeenkomstig die orde verrichten, zoals in de kerk werd vastgesteld door bemiddeling van de profeet Joseph Smith, en zijn opvolgers.” (Evangelieleer, blz 146-147.)

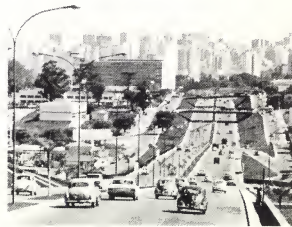
De verklaring „zolang er andere ambtenaren in de kerk zijn” duidt erop dat elk ambt in het priesterschap zijn eigen bijzondere plichten heeft. Daarom wordt iemand niet bevorderd in die zin dat het ene ambt hoger of lager is dan het andere. Naarmate zijn kennis van het evangelie groeit, is het een kwestie van „regel op regel” ontvangen (LV 98:12) en naargelang hij ieder nieuw ambt in het priesterschap ontvangt en hooghoudt, neemt zijn geestelijke kracht toe. Wel beschouwd zijn ambten in het priesterschap slechts toevoegsels van het Melchizedekse priesterschap. (LV 84:29-30.)

J. Anderson
Ring East Millcreek.

De kerk in het zuiden van Zuid-Amerika

De Zuidamerikaanse zending

De kerk bestond nog maar eenentwintig jaar toen broeder Parley P. Pratt met zijn vrouw Phebe Soper en zijn broeder Rufus Allen in 1851, in Valparaiso (Chili), aankwamen als de eerste zendelingen in Zuid-Amerika. Het is van betekenis dat zo vroeg in de geschiedenis van de kerk een apostel in dit gebied werkzaam was. Alhoewel er geen permanente zending werd gevestigd. Broeder Pratt verloor nooit zijn belangstelling voor het Zuidamerikaanse volk. Toen het werk bij een tweede begin pas goed begon, behoorde tot de eerste werkers zijn kleinzoon, Rey L. Pratt, die de Spaanse taal machtig was.

Deze tweede poging vond plaats in 1925, bijna vijftien-ventig jaar na de eerste. Het Eerste Presidium had Andrew Jensen en Thomas S. Page aangewezen om een reis door Zuid-Amerika te maken en nogmaals de mogelijkheid na te gaan of het als zendingsgebied kon worden geopend. Zij rapporteerden dat de voorwaarden gunstig leken en de Raad der Twaalven besloot met algemene instemming tot het organiseren van een zending.

Bijna tegelijkertijd vroegen Wilhelm Friedrichs en Emil Hoppe, vaders van twee Duitse gezinnen, die zich in Buenos Aires (Argentinië) hadden gevestigd om zendingen. Deze twee gezinnen hielden regelmatig vergaderingen en hadden diverse vrienden, die gedoopt wensten te worden. Broeder Friedrichs was echter diaken en broeder Hoppe leraar — zij waren dus niet bevoegd om te dopen of een gemeente te leiden. Deze Duitse bekeerlingen wachtten verlangend af toen Melvin J. Ballard van de Raad der Twaalven en Rulon S. Wells en Rey L. Pratt beiden van de Eerste Raad van Zeventig in opdracht van het Eerste Presidium op 6 december 1925 in Buenos Aires arriveerden. Op 19 december werden zes bekeerlingen gedoopt, de vrienden van de gezinnen Friedrichs en Hoppe. Vroeg op kerstmorgen ontmoeten broeder Ballard, broeder Wells en broeder Pratt elkaar in het park dat „De Derde Februari” genoemd wordt teneinde het land toe te wijden voor zendingswerk. Broeder Ballard ging voor in gebed en zei onder andere: „En nu, O Vader, door de autoriteit van

de zegening en roeping van Uw dienstknecht, de president van de kerk, en door het gezag van het Heilig Apostelschap, dat ik draag, draai ik de sleutel om en open de deur tot het prediken van het evangelie in al deze Zuidamerikaanse naties; en ik berisp en beveel elke kracht, die het prediken van het evangelie in deze landen wil belemmeren, zich af te wenden.”

De zendingsarbeid zou met succes worden bekroond, zoals broeder Ballard een paar weken voor het beëindigen van zijn zending van acht maanden voorspelde: „Het werk des Heren zal gedurende enige tijd langzaam groeien, op dezelfde wijze als een eik langzaam uit een eikel groeit. Het zal niet in een dag omhoog schieten, zoals de zonnebloem, die snel groeit en dan doodgaat. Maar duizenden zullen hier tot de kerk toetreden. Er zal meer dan een zending komen, zij zal tot de sterkste van de kerk behoren. Hoewel het werk nu op zijn kleinst is zal de Zuidamerikaanse zending eenmaal een macht in de kerk worden.” (*Sermons and Missionary Service of Melvin Joseph Ballard*, ed. Briant S. Hinckley, Deseret Book Co., 1949, p. 100.)

De kerk in Argentinië

De oorspronkelijke Zuidamerikaanse zending had haar hoofdzetel in Argentinië. Zij werd in 1935 gesplitst in de Argentijnse en Braziliaanse zending. President W. Ernest Young werd geroepen om te presideren over 14 zendingen en 255 leden in Argentinië.

Toen president Frederick S. Williams hem in 1938 opvolgde, werden er in twintig gehuurde zalen regelmatig vergaderingen gehouden en waren er 45 zendingen. Dat jaar werden er 66 personen gedoopt.

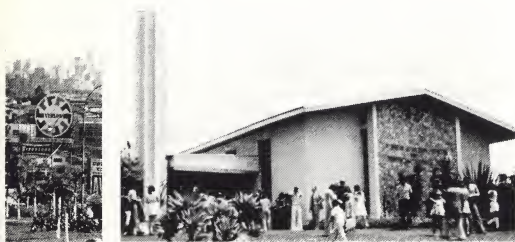
De eerste door de kerk gebouwde kapel in Zuid-Amerika staat in Liniers, een voorstad van Buenos Aires en werd op 9 april 1939 door president Williams ingewijd. Met deze vooruitgang ging tevens de gunstige publiciteit gepaard, die voortkwam uit het feit dat teams van zendingen die Argentijnse kampioenschappen baseball en softball behaalden.

De vooruitgang duurde tot 1944, toen in verband met de Tweede Wereldoorlog op drie na alle zendingen naar huis moesten terugkeren.

President W. Ernest Young kwam weer terug als president, zelfs al duurde het nog meer dan een jaar voor er weer zendingen kwamen.

Met het einde van de oorlog begon een nieuw tijdperk in Argentinië. President Harold Brown werd in 1949 tot zendingspresident geroepen en onder zijn leiding werden hulporganisaties opgericht, lokale leden werden tot gemeentepresident aangesteld, nieuwe zendingsprogramma's werden ingeleid, het evangelie werd nu ook in andere plaatsen gepredikt en de zendingen werden naar Uruguay gezonden.

Bezoeken door hoge autoriteiten verhaastten de veranderingen in Argentinië. President David O. McKay kwam in 1954; president Joseph Fielding Smith en broeder A.

Theodore Tuttle brachten in 1960 een bezoek. In 1959, tien jaar nadat het zendingswerk weer op volle kracht was begonnen, was het ledental aangegroeid tot 3500. Verdere vooruitgang werd gemaakt toen president Lorin N. Pace, een vroegere diplomaat in Honduras, als zendingspresident in Argentinië werkzaam was. Hij zond de eerste zendelingen naar Noord-Argentinië alwaar het evangelie in Tucuman en Santiago del Estero werd gebracht. In 1962 werd de zending gesplitst.

Vier jaar later organiseerde ouderling Spencer W. Kimball, toen lid van de Raad der Twaalven, de eerste Spaans-sprekende ring op het zuidelijk halfrond. Het vond plaats in Buenos Aires en deze ring omvatte zeven wijken. Angel Abrea, nu regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven was de eerste president.

Sindsdien zijn er vijf ringen: Buenos Aires Oost, Buenos Aires West, Cordoba, Mendoza en Rosario. Er zijn nu vier zendingen, twee hebben hun hoofdzetel in Buenos Aires en er is er een in Rosario en een in Cordoba. Het aantal leden in Argentinië is tot bijna 27.000 gestegen.

De kerk in Brazilië

De verspreiding van het evangelie in Brazilië begon iets meer dan een jaar na de eerste kennismaking van Argentinië met het evangelie, toen in 1927 twee zendelingen uit Argentinië op zoek waren naar Duitse heiligen, die zich in Brazilië hadden gevestigd. Deze ouderlingen kwamen na een maand tot de slotsom dat het zuiden van Brazilië een „prachtig terrein voor een toekomstige ontwikkeling van zendingswerk zou zijn.“

In 1928 arriveerden nog twee zendelingen en president Stooft uit Argentinië; zij waren eveneens op zoek naar leden, die vanuit Duitsland en Engeland waren geëmigreerd. Zij vonden een kleine kern van Duitse heiligen in Joinville, een verzamelplaats van 16.000 Duits-sprekende mensen. In het jaar daarop doopten zij nog meer Duitsers. In 1929 kregen zij de beschikking over het eerste eigendom van de kerk in Brazilië — een oud huis in Joinville, dat nog steeds dienst doet als vergaderplaats voor de wijk Joinville van de ring Curitiba (Brazilië).

Op 9 februari 1935 organiseerde het Eerste Presidium een zelfstandige zending in Brazilië onder leiding van president Rulon S. Howells. Deze zending bestond uit zeven diakenen, vier leraren, vier priesters, 29 mannelijke leden zonder priesterschap, 64 vrouwelijke leden boven 21 jaar en 35 kinderen — totaal 143 leden en negen zendelingen, die over de gehele zending waren verspreid.

Bijna tien jaar werkten de zendelingen onder mensen die niet uit het land zelf afkomstig waren — en in een taal, die niet de officiële landstaal was! Het werk werd tot 1938 alleen gedaan onder de Duitse emigranten. In dat jaar kregen de eerste zendelingen de opdracht Portugees te leren. Dat jaar begon president John Alden

Bowers diverse traktaten en het Boek van Mormon in het Portugees te vertalen — de eerste vertalingen in de kerk in die taal.

Tijdens de moeilijke jaren van de Tweede Wereldoorlog, ging het zendingswerk moeizaam voort tengevolge van het verminderde aantal Amerikaanse zendelingen. Tien jaar later na het bezoek van president David O. McKay in 1954, sprong de kerk vooruit.

Twee jaar na het bezoek van president McKay profeteerde president Henry D. Moyle van het Eerste Presidium op een bijeenkomst van ouderlingen in Rio de Janeiro dat geestelijke ervaringen er de oorzaak van zouden zijn dat bekeerlingen met duizenden naar de kerk zouden komen.

De kerk heeft deze groei ondervonden — zelfs met meer dan 50.000 leden, vier zendingen, en negen ringen is het werk nog maar net begonnen. Er zijn letterlijk honderden steden in Brazilië die nog nooit de zendelingen hebben gezien!

De eerste kapel, die in Brazilië werd gebouwd, werd in 1959 ingewijd. De Zuid-Braziliaanse zending werd datzelfde jaar in de drie zuidelijke staten georganiseerd.

Zeven jaar later, in 1966, werd de eerste Braziliaanse ring georganiseerd met als hoofdzetel Sao Paulo. Nu zijn er vier ringen in die stad. Rio de Janeiro kreeg in 1972 een ring en in het daarop volgende jaar werden er nog vier ringen georganiseerd: Campinas, Santos, Curitiba en Porto Alegre. Brazilië heeft op het ogenblik 27 kerkegebouwen, 16 andere zijn in aanbouw en voor 21 andere zijn de plannen in voorbereiding.

In weerwil van een groot aantal moeilijkheden, hebben de heiligen in Brazilië de geest van het zendingswerk begrepen en scheppen zij vreugde door het evangelie met hun bureu te delen. In het afgelopen jaar werden in een zending bijna 100 personen binnen slechts drie weken gedoopt. Vijfentwintig procent van de dopeningen werd gevormd door gehele gezinnen; maar wat nog benijdenswaardiger is, 73 procent van hen werden door andere leden van het evangelie op de hoogte gebracht. De Brazilianen zijn een volk, dat dorstig is naar waarheid. Zij hebben de kerk een hartelijk welkom bereid.

De kerk in Chili

Het zendingswerk ving aan in Chili toen broeder Parley P. Pratt en zijn groep in 1851 aan wal stapten. Maar na zijn eerste pogingen moest het land, dat hij bewonderend beschreef als „zo vruchtbaar als Eden“, 95 jaar wachten totdat er twee zendelingen uit Argentinië aankwamen.

De eerste doopdienst werd op 25 november 1956 gehouden. Broeder Ricardo Garcia Silva, een van de dopenlingen van de eerste groep, herinnert zich het volgende: „Stel u eens voor; eerst waren wij maar met z'n vieren. Ik wist dat dit de ware kerk was — het was niet alleen geloof, maar een overtuiging. Maar wegens de

leringen over het Woord van Wijsheid en het betalen van tienden, dacht ik dat het voor de kerk onmogelijk zou zijn hier te slagen. Nu wonen wij conferenties bij waar honderden en soms duizenden mensen zijn. De kerk groeit met de dag."

In feite heeft de kerk ongeveer 21.000 leden, ondergebracht in de negen districten en 43 gemeenten van het zendingsgebied Chili Santiago en de acht wijken van de ring Santiago (Chili). De ring, die in 1972 werd georganiseerd, heeft plannen voor de bouw van een eigen ring-centrum ter aanvulling van de acht kerkgebouwen, de vijf scholen van de kerk en een boerderij van de kerk, die over midden en noord Chili verspreid liggen. Hier woont 90 procent van de bevolking. Voor zes andere kerkgebouwen worden de plannen gemaakt.

Deze krachtige groei geeft blijk van de vooruitzichten en het geloof van de eerste leden. Een jaar nadat de eerste zendingen in 1957 waren aangekomen, organiseerden vijf mensen de kerk als gemeente van de Argentijnse zending.

Het evangelie over Chili verspreiden bleek een uitdaging in verband met de geografische en klimatologische omstandigheden; doch niettegenstaande dit floreerden er al spoedig gemeenten in Vina del Mar, Valparaiso en Talcahuano, alle in midden Chili gelegen.

Een van de eerste leden was Carlos Cifuentes, de eerste Chileen die de functies van gemeentepresident, districtsresident en raadgever van de zendingspresident bekleedde. Hij is nu president van de ring Santiago (Chili) en hij herinnert zich „de sterke gevoelens van broederschap en vriendelijkheid tegenover degenen, die het evangelie onderzochten nog goed. Het eerste wat de kerk mij leerde was dat ik een kind van God was. Dit veraste mij meer dan iets anders. Ik was maar een monteur en meer in contact met vet, benzine en ijzer, dan met God. U kunt zich voorstellen hoe verwonderd ik was, toen ik voor een klas van de priesterschap les stond te geven. Ik had nooit kunnen dromen, dat ik ooit nog eens zo'n kans zou krijgen — nooit van mijn leven!"

Een afzonderlijke zending met 12 gemeenten werd in 1962 in Chili georganiseerd. Van de gemeenten stonden er vier onder leiding van Chileense gemeentepresidenten.

Ook in Chili wordt op het zendingswerk grote nadruk gelegd.

President Cifuentes zegt hier het volgende over: „Bijna elke week horen wij van leden die een zending willen gaan vervullen — niet alleen jonge mensen, maar ook volwassenen."

De leiders beschouwen de snelle groei van de kerk als

een van de grootste opgaven van de kerk en de trouweheid van de leden als de grootste oplossing hiervan. Royden J. Glade, president van het zendingsgebied Chili Santiago voegt hieraan toe: „Het Chileense volk staat nu meer open voor het evangelie dan ooit tevoren. Zij hebben meer tijd om over dingen van blijvend belang na te denken, zoals hun gezinnen en godsdienst. Een gevoel van hoop en optimisme voor de toekomst doordringt het land en onze boodschap over het herstelde evangelie van Christus voegt aan die hoop nog het nodige toe.

De kerk in Uruguay en Paraguay

Voor een volk dat zo intens op sport is ingesteld, is het natuurlijk dat sport een wijze van introduceren van het evangelie in vele gebieden is geweest. De eerste verslagen over zendingswerk dateren uit 1940 toen een zending van de Argentijnse zending Rudolf R. Larson de kerk vertegenwoordigde tijdens het Zuidamerikaanse basketbal kampioenschap in Montevideo, de hoofdstad van Uruguay, en in diverse interviews liet blijken, dat hij mormoon was.

Drie jaar later vestigde Frederick S. Williams zich voor zijn zaak in Montevideo. Als onderpresident van de Argentijnse zending, vroeg hij toestemming om een gemeente onder de Argentijnse zending te mogen vestigen. In augustus 1947 werd in Uruguay een zending opgericht. Vier maanden later waren er vier gemeenten in Montevideo. (Vermeldenswaardig is dat de eerste doopplechtigheid niet in Uruguay, maar in Paraguay plaatsvond.) Tegen 1948 begon de zustershulpvereniging te draaien en aan het einde van dat jaar hadden de 66 zendingelingen 54 leden gedoopt en kwamen er zes kleine gemeenten tot bloei in Montevideo en nog acht in andere steden.

Het Eerste Presidium gaf in 1949 officieel toestemming tot het aanvangen met zendingswerk in Asunción Paraguay als onderdeel van het zendingsgebied Uruguay en in 1950 begon het werk in Paraguay pas goed.

De kerk werd in 1952 wettelijk door de regering erkend en het Eerste Presidium gaf toestemming tot de bouw van het eerste volledige kerkgebouw met ontspanningszaal in Zuid-Amerika.

Tijdens de volgende vier jaar nam het aantal dopelingen in het zendingsgebied Uruguay met 230 procent toe, hetgeen betekende dat 100 leden in Paraguay tot de kerk waren toegetreden.

De eerste ring werd in 1967 te Montevideo opgericht, hij bestond uit 4.835 leden, die over acht wijken verdeeld waren. Een tweede ring volgde in 1974. Ariel O. Fedrigotti heeft een drukke staat van dienst in de kerk en hij geeft een overzicht van de snelle groei. Hij was financieel administrateur, ging op zending in Peru van 1968-1970, werd public relations ambtenaar voor de ring Montevideo. In 1973 trouwde hij en werd bisschop van de derde wijk in Montevideo. Drie maanden later werd hij, vijftigjarige oud, tot tweede raadgever ge-

roepen in de nieuw opgerichte ring Montevideo-Oost (Uruguay).

Hij legt er de nadruk op dat dit „werkelijk niet zo ongevoel is“. In onze ring zijn 80 procent van de bisschoppen onder de dertig jaar oud. De gemiddelde leeftijd van de hoge raadsleden ligt tussen de 35 en 40 jaar. Velen van hun ouders behoorden tot de eerste leden van de kerk in Uruguay en zij bezitten de kracht van de mormonen van de tweede generatie.

De vader van broeder Fedrigotti werd, nadat hij had gediend als president van het district Montevideo, geroepen als ringpresident van de eerste ring, en dient nu als president van de ring Montevideo-Oost (Uruguay).

De kerk in Paraguay is in bijna 20 jaar slechts langzaam gegroeid, maar in de afgelopen drie jaar is zij uitgegroeid tot negen gemeenten in twee districten met plaatselijke leiders in de gemeentelijke- en districtsfuncties.

„The International Magazines“ uit zijn diepe waardering voor de bijdragen van de volgende personen:

O. Nelson Baker, Aledir P. Barbour, Joseph T. Bentley, Antonio C. de Camargo, Omar Canels, Ariel O. Fedrigotti, James M. Fisher, Rowden J. Glade, Randall Hatch, Paul W. Hayes, Gordon I. Irving, Helen Jeppson, Dean Larsen, Larry Madsen, Francisco Maximo, Luis A. Ramirez, Juan Pablo Riboldi, Liliana E.R. de Ribolbi, Edson Rodney Sacchi, Gustav Salik, Richard Scott, Humberto de Andrade Silveira, Asael T. Sorensen, Janet W. Sorensen, Lynn A. Sorensen, Manuel Sueldo, Jaime Villalobos Tapia en Amy Valentine.

Geef

DE STER

cadeau

Eeuwige banden

DOOR MARK E. PETERSEN
van de Raad der Twaalven

Ik wil van deze gelegenheid gebruikmaken om mijn hoge waardering uit te drukken die ik voel, en ik ben er van overtuigd, dat u die allen voelt, voor het buitengewoon goede leiderschap van President Kimball. Hij verrukt ons; hij verrukt mij en ik ben er van overtuigd, dat hij dat u ook doet. Hij is een machtige man van God en toch is hij zo nederig. Hij verstaat de kunst om met ons allen om te gaan; wij houden allemaal er veel van hem. En ik ben er zeker van dat ik namens u allen spreek als ik hem vandaag zeg hoe dankbaar wij voor zijn leiderschap zijn en dat wij hem met hart en ziel steunen. President Kimball, wij zijn dankbaar voor uw leiderschap.

Ik heb een vriend wiens naam Gerard is. Hij heeft een lieve vrouw en vier jonge kinderen, hij is een goed staatsburger en een harde werker. Zijn gezin vormt een band. Zij doen verschillende dingen met elkaar, gaan gezamenlijk uitstapjes maken, zij hebben met elkaar plezier. Sommige mensen zouden zich af kunnen vragen wat zij nu nog meer zouden moeten hebben. Maar het ontbreekt hen inderdaad aan iets er is een ernstige leemte. Zij hebben niet datgene, wat hun geluk en ver-

Onze plaats in de eeuwigheid wordt bepaald door onze handelingen in dit leven

bondenheid blijvend zou kunnen maken.

Zij zijn dermate tevreden met het heden dat zij nooit de mogelijkheid in overweging hebben genomen dat dit alles wel eens afgelopen zou kunnen zijn en dat zij dit geluk en deze verbondenheid niet meer zullen hebben en dat hun huidige vreugde niets anders dan een prettige herinnering zou kunnen worden.

Gerard en zijn vrouw Lien zijn goede mensen, eerlijk en oprecht. Zij gaan evenwel niet naar de kerk en zij denken dat zij zonder deze goed genoeg zijn. Zij leren hun kinderen eerlijkheid en deugd en zij houden zichzelf voor dat dit zo ongeveer alles is, wat de Kerk voor hen zou kunnen doen.

En bovendien staan zij er op dat zij hun weekenden nodig hebben voor ontspanning van hun gezin. De zaterdag en de zondag zijn de enige dagen dat Gerard niet hoeft te werken, daarom zou naar de kerk gaan werkelijk lastig voor hen zijn en een belemmering voor hun plannen voor ieder weekeinde zijn—dat is wat zij zichzelf wijsmaken.

Ik zou nu graag het woord richten tot Gerard en zijn gezin en tot alle andere gezinnen onder soortgelijke

omstandigheden. Daarom, Gerard, laten wij eens voor een paar ogenblikken overleg met elkaar plegen. Wij weten dat je liefde voor je gezin werkelijk groot is. Maar die kan nog groter zijn. Je weet dat het leven onzeker is en dat de goede dingen, waarvan je nu geniet, waarschijnlijk niet voor altijd kunnen voortgaan.

Herinner je je Willem Gerritsen, die in hetzelfde bedrijf als jij werkzaam was? Herinner je je nog dat ongeluk dat hem een verminkt man maakte en uiteindelijk de oorzaak van zijn dood was? Wat kwam er van de verbondenheid van zijn gezin terecht? Hoe gaat het nu met de ontspanning van het gezin tijdens de weekeinden?

O, ik weet wel dat je er niet van houdt om aan onaangename dingen te denken. Toch ben je een realist en durf je als regel de dingen onder ogen te zien. Waarom doe je dit ook niet met de omstandigheden in je gezin?

Onlangs liep ik voorbij een prachtig stenen kerkgebouw. Aan de voorkant stond een keurig aankondigingsbordje met de mededeling dat het hoofdthema voor de preek voor de volgende zondag de vraag was: „Waar gaat u de eeuwigheid doorbrengen?”

Ik stond er even bij stil en ik dacht aan enige jaren geleden toen ik op een groot vliegveld was met broeder Richard L. Evans. Wij keken naar de mensen die ons gehaast passeerden, sommigen spoeden zich naar vliegtuigen, anderen keken uit naar een taxi of vrienden die hen ergens heen zouden brengen.

Broeder Evans keek naar ze en toen naar mij en vroeg: „Waarheen denken zij werkelijk dat zij gaan?”

Maar evenals jij, Gerard, gaven zij dat onderwerp niet de minste aandacht. Nu vraag ik jou: Waar ga je werkelijk heen? Waar gaat je gezin heen? Zul je altijd plezier hebben? Zal je altijd bij elkaar zijn zoals je nu bent? Denk je wel eens aan de eeuwigheid?

In de zondagsschool zongen wij dikwijls een lofzang waarvan de woorden als volgt waren:

Wij marcheren, trekken huiswaarts, naar het land zo licht en schoon; wij zoeken 't eeuwig leven, bij de Vader en de Zoon.

Een ander vers luidt als volgt:

Dag aan dag gaan wij steeds voorwaarts, ten hemel blikk ons oog, het weldoen brengt ons nader tot 't Vaderhuis omhoog.

Wij marcheren voort tot glorie
Heilige Lofzangen nr. 147

Het is een goed oud lied en het vestigt onze aandacht op datgene wat jij nu vergeten schijnt te hebben.

Gerard er bestaat een eeuwigheid. Ik ben er van overtuigd dat je dit reeds gelooft. En er is een God in de hemel die onze eeuwige Vader is. Dat geloof je ook. Maar wat doen wij om voor onszelf een goede plaats in die eeuwigheid te verzekeren?

Ik denk dat wij allen het feit moeten aanvaarden, dat waar God een uitermate barmhartig Vader is - tot in het oneindige - dat Hij ook een juiste God is. En weet je wat Hij van ons verlangt?

Hij hoopt dat wij allen zullen worden zoals Hij zelf, zoals de Zaligmaker dit gebod in Zijn Bergrede. (Zie Matthéüs 5:48.) Als kinderen van God hebben wij in ons het volle vermogen om gelijk Hem te worden. Is het niet natuurlijk voor kinderen om gelijk hun ouders te worden? Maar wij kunnen niet gelijk Hem worden alleen maar omdat de wens de vader van de gedachte is, zelfs door alleen maar te zijn van wat wij zelf denken dat goed is.

Hij heeft Zijn eigen plan voor ons dat wij moeten volgen, en alleen dit zal ons verzekeren van de gewenste resultaten. Het is een formule voor welslagen zowel in dit leven als voor het leven dat komt. Tenzij wij het volgen, beperken wij ons zelve. Het is die weg die wij moeten gaan, of niet? Herinner je je toen je op school scheikunde studeerde? Wat gebeurde er als wij de formule voor een scheikunde-proef niet volgden?

Herinner je je ook dat je op school het leerplan moest volgen of anders niet verder kon komen? Hetzelfde is van toepassing op de eeuwigheid.

Wij moeten de formule des Heren volgen, welke Zijn Evangelie is.

Als wij dit doen dan kunnen wij altijd die verbondenheid hebben, waarvan je nu de vreugde in je gezin geniet, en noch dood noch opstanding zullen deze voorkomen. Zou je dit niet willen?

Maar de Here weet dat volmaaktheid niet door onvolmaakte middelen kan komen en daarom geeft Hij ons Zijn volmaakte formule met de waarschuwing - zoals wij die ook op school kregen - dat tenzij wij deze volgen, tenzij wij Zijn plan volledig aanvaarden, wij deze zegen niet kunnen ontvangen.

Laat ons eens een paar dingen bekijken die Hij heeft gezegd, daarbij in gedachten houdend dat Hij Zijn eigen regels niet kan schenden. Gehoorzaamheid is een onderdeel van grootheid. Het getuigt van goede zin zich aan een goddelijke wet te onderwerpen. Laat ons enige van de dingen lezen, die Hij ons over gehoorzaamheid heeft verteld. Dit zei de Zaligmaker tot de Nefieten:

„Komt daarom tot Mij, en wordt zalig; want voorwaar zeg ik u, dat, tenzij gij Mijn geboden zult onderhouden, die ik u thans heb gegeven, gij in geen geval het koninkrijk des hemels zult binnengaan.” (III Nephi 12:20.)

Sta hier eens even bij stil en bedenk wat deze woorden voor jou en je gezin kunnen betekenen. Denk er over na. Zij zijn zeer ernstig - „tenzij gij Mijn geboden zult onderhouden, die ik u thans heb gegeven, gij in geen geval het koninkrijk des hemels zult binnengaan.”

In de vroege geschiedenis van onze Kerk gaf de Zaligmaker een openbaring, waarin hij in wezen het zelfde zei: „Onthoud voortdurend Mijn geboden... En tenzij gij dit doet, kunt gij niet komen, waar ik ben.” (LV 25:15.)

Gerard, jij hebt het priesterschap ontvangen. Aan hen, die als zodanig zijn geordend, geeft de Here grote beloften voor de toekomst, maar Hij stelt een voorwaarde met deze woorden: „Want gij moet leven bij

ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (LV 84:44.)

Zie je niet in, dat als wij die eeuwigheid bij de Here gaan doorbrengen, wij dit voorrecht moeten verdienen door te doen wat Hij van ons verlangt? Als wij de eeuwigheid met Hem gaan doorbrengen, dan moeten wij gelijk Hem worden en dat moeten ook onze vrouw en kinderen. Maar wij worden alleen gelijk Hem door Zijn geboden te onderhouden, door in de Kerk te zijn en zijn programma te volgen. Zie je niet in dat het programma van de Kerk werkelijk het plan van zaligheid is, de weg door welke wij die eigenschappen, die Christus ook bezat, ontwikkelen en ons doen worden zoals Hij.

Als wij niet gelijk Hem zouden zijn en als het onder die omstandigheden mogelijk zou zijn in Zijn tegenwoordigheid te zijn, dan zouden wij ons in het geheel niet op onze plaats voelen, of niet? Maar vanzelfsprekend is het onmogelijk om op deze wijze tot Hem te komen.

Om karaktertrekken te ontwikkelen, die gelijk aan de Zijne zijn, gaat niet zonder moeite. Wij moeten inzien dat dit een groeiproces is en alleen maar komt als wij Zijn evangelie tot onze levensstijl maken.

We kunnen er ook niet halfslachtig in zijn. Wij moeten Hem dienen met geheel ons hart, macht en verstand. (Zie LV 4:2.) En wij moeten ook niet uit het oog verliezen dat actief in de Kerk werkzaam zijn ook een deel van het Evangelie is. De Here zei nadrukkelijk: „En verder moet iedereen, die tot deze kerk, de kerk van Christus behoort, alle geboden en verboden der kerk onderhouden.” (LV 42:78.)

Ons is verteld dat wij zullen oogsten naar hetgeen wij zaaien. Dit is de wet van de oogst. Als wij hier op onze velden tarwe zaaien, dan zullen wij tarwe oogsten. Als wij in ons karakter de zaden van rechtvaardigheid zaaien, dan zullen wij een zelfde soort oogst verkrijgen. Of zoals de Here zei: „Want wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten; daarom, indien gij het goede zaait, (Wordt vervolgd op blz. 25)

voor de grap

Magisch vierkant DOOR HELEN R. SATTLER Nummer de blokjes van 3 tot en met 11. Doe dat zodanig dat bij zowel horizontale, verticale, als diagonale optelling de som steeds gelijk is. Het middelste blokje draagt het cijfer 7.			
		7	

Van stip tot stip

DOOR ROBERTA L. FAIRALL

DOOR BEVERLY JOHNSTON

Eendere vogels

Kun je twee vogels vinden die precies eender zijn?

Het avondmaal

„En als zij aten [het pascha], nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak Hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam.

„En Hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit;

„Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.

„En Ik zeg u, dat Ik van nu aan niet zal drinken . . . tot op dien dag, wanneer Ik met u . . . zal drinken in het Koninkrijk Mijns Vaders.

„En als zij den lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar den Olijfberg.”

(Mattheus 26:26-30.)

Nadat Jezus was gekruisigd bezocht Hij de Nefieten in de Nieuwe Wereld en leerde hen vele dingen, waaronder ook de verordening van het avondmaal. Hij zei tot hen: „En dit zult gij altijd onderhouden, . . . En dit zult gij doen ter gedachtenis van Mijn lichaam, . . . En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn Geest met u hebben.” (III Nephi 18:6-7.)

Daarom gebruiken wij iedere zondag het brood en het water, zoals Jezus dit aan Zijn twaalf apostelen op die avond, nu zo lang geleden, heeft gevraagd. Soms vergeten wij wel eens hoeveel het avondmaal voor ons betekent. Wij gebruiken het omdat het een gewoonte is geworden en vergeten aan Christus te denken.

Hoe doe je dat: aan Hem denken? Wij denken aan Hem als wij elke dag in Zijn naam bidden, onze Vader in de hemel danken voor onze zegeningen en Hem vragen ons te helpen het beter te doen. Wij denken aan Hem wanneer wij iets aardigs doen voor een van onze gezinsleden of voor een vriend.

Wij denken aan Hem, wanneer wij een goed voorbeeld voor onze vrienden zijn. En wij denken aan Hem wanneer wij worden gedoopt.

Elke zondag als wij aan het avondmaal deelnemen, dan behoren wij in het bijzonder aan Zijn leven en Zijn leringen te denken. Het is een goed moment te bedenken wat wij de afgelopen week hebben gedaan en ons af te vragen of wij werkelijk aan Christus hebben gedacht. Wij kunnen dan ook aan de komende week denken en hiervoor plannen maken en bidden dat onze hemelse Vader ons zal helpen het beter te doen.

Maar soms schijnen onze gedachten af te dwalen. Wij vergeten eerbiedig te zijn en aan onze Zaligmaker te denken. Als wij ons hoofd buigen en rustig zitten als het avondmaal wordt bediend, dan zal het elke week gemakkelijker worden om aan Hem en aan Zijn leven en leringen te denken. Het lied dat jullie op de zondagsschool en op het jeugdwerk zingen werd geschreven om ons te helpen aan Hem te denken:

Vandaag wil ik U laten zien,
Hoe stil ik zijn kan Heer,
Om U te danken voor de kerk.
Voor liefde' en nog veel meer.

Als ik denk aan die wonden,
Uw lichaam aan dat kruis
Wil ik voor U, o Here,
Heel stil zijn in uw huis.

Dan denk ik aan die doornen kroon,
En Heer, aan al die pijn
En ook al ben ik dan nog klein,
Dan wil 'k eerbiedig zijn.

Naar *De kinderen zingen* Nr. 42

DE LEEUEW EN DE RABBI

Een oud joods volksverhaal

Langgeleden woonde er een rechtvaardige rabbi in Jeruzalem. Alle mensen in zijn stad waren zeer arm en daarom besloot de zorgzame rabbi naar Egypte te gaan en daar geld voor hen in te zamelen. Toen de rabbi op reis was ontmoette hij een karavaan met kamelen en hij vroeg of hij zich bij de groep mocht aansluiten. Omdat de leider wist dat de rabbi niet op de sabbath kon reizen, ging hij ermee accoord dat zij zes dagen aan een stuk zouden reizen en dan op de zevende dag zouden rusten. De rabbi betaalde zijn aandeel in de reiskosten en zij gingen allen op weg naar Egypte.

Aan het einde van de zesde reisdag vroeg de rabbi aan de leider van de karavaan of hij halt wilde houden en rusten zoals hij had beloofd „Het spijt me, rabbi,” antwoordde de leider boos, „maar ik kan de reis van alle anderen niet vertragen voor het belang van één andere reiziger. Wij moeten doorgaan!”

De rabbi kon de sabbath niet ontheiligen en daarom steeg hij van de kameel af en nam zijn reiszak mee. Al spoedig was de karavaan uit zicht en de rabbi was alleen in de woestijn. Toen de zon onderging begon de rabbi de heilige sabbath te verwelkomen met gebeden en gezangen. Toen hij aan het zingen was, verscheen een heel grote leeuw en deze kwam naar hem toegelopen. De rabbi was bang maar hij ging door met zingen. Plotseling stond de leeuw stil, ging liggen en luisterde rustig naar de gezangen van de rabbi. Toen viel hij

in slaap en nadat de rabbi klaar was met zingen, ging hij eveneens liggen en sliep ook.

Toen de rabbi de volgende morgen ontwaakte en rondkeek, zag hij dat de leeuw met vriendelijke ogen naar hem keek. De rabbi bad en zong de gehele dag en al die tijd bleef de leeuw aan zijn zijde, terwijl hij toekeek of sliep.

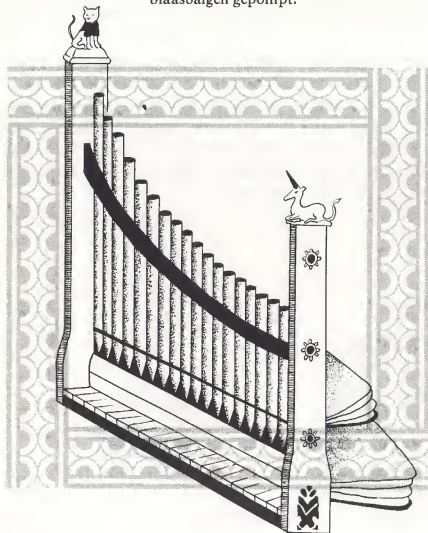
Toen de avond viel en de sterren aan de hemel schitterden, stond de leeuw op en strekte zich uit. Toen kwam hij kwispelstaartend naar de rabbi toe en wenkte hem op zijn rug te klimmen. De rabbi pakte zijn reiszak en klom

op de rug van de leeuw en onmiddellijk begon het beest te rennen. De hele nacht spoedde de leeuw zich over het zand van de woestijn en tegen de morgen kon de rabbi zijn karavaan op korte afstand vóór zich zien. De andere reizigers waren verrast dat zij daar de rabbi op de rug van een leeuw zagen rijden. Hun verwondering steeg nog meer toen de leeuw door zijn knieën boog en de rabbi voorzichtig van zijn

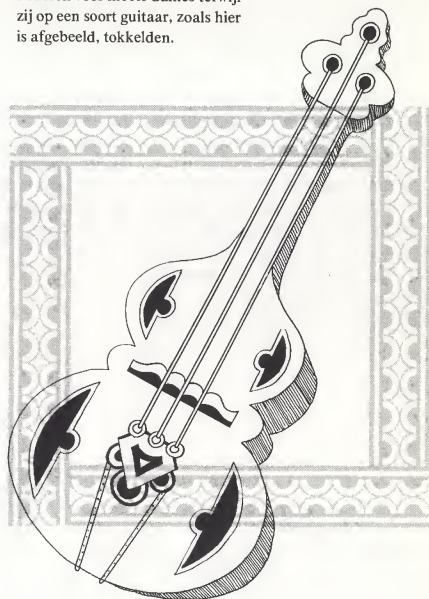
rug liet stappen. Toen stond de leeuw op, brulde vreselijk, schudde zijn manen en verdween in de woestijn. Toen kwamen de reizigers tot het besef dat zelfs een leeuw wist dat de rabbi een zeer heilig man was. De leider van de karavaan viel voor de rabbi op zijn knieën en smeekte om vergiffenis. Vanaf die dag noemden de mensen de rabbi Ariël omdat Ari leeuw en EL „God“ betekent.

Gedurende de middeleeuwen werden kleine orgels vervaardigd die meedragen konden worden. De lucht werd met de hand in de blaasbalgen gepompt.

Vijf of zeshonderd jaar geleden zongen dappere ridders hun liederen voor mooie dames terwijl zij op een soort gitaar, zoals hier is afgebeeld, tokkelden.

Waaruit bestaat muziek

Geschreven en geïllustreerd
DOOR JOAN ANDRE MOORE

Muziek is de prachtige combinatie van melodie en ritme. Primitieve liedjes zijn waarschijnlijk net zo oud als de beschaving. Hoe geluid door het gebruik van instrumenten tot muziek wordt is een interessant verhaal.

Geluid wordt veroorzaakt door iets wat beweegt. Deze speciale bewegingen worden vibraties of trillingen genoemd. Wanneer iets vibreert, zendt het geluidsgolven uit. Je kunt zien hoe dit werkt als je een steentje in het water gooit. Het steentje doet het water bewegen en er ontstaan dan allemaal kleine ronde golven. Geluidsgolven bewegen zich bijna op dezelfde manier. Wanneer de trillingen zich snel voortbewegen, hoor je een hoog geluid. Een laag geluid komt van luie, langzaam bewegende trillingen. Het aantal malen dat een voorwerp per seconde vibreert wordt zijn frequentie genoemd.

De doedelzak is een merkwaardig blaasinstrument. De bovenste buis is de schalmepijp, die de melodie geeft, de buis daaronder is de pijp, waarop de pijper blaast; de drie onderste buizen zijn de „brommers”, die elk maar een noot spelen; en de zak voorziet van lucht.

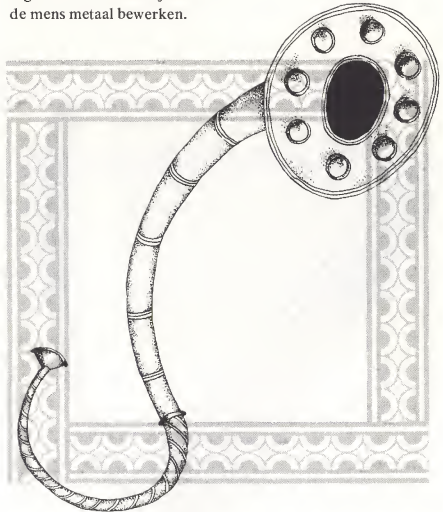

Een van de snelste manieren om een muzikaal geluid te maken is met een lepel op een braadpan slaan. Door op de pan te slaan gaat deze trillen en dan geluidsgolven in de lucht uitzenden. Zij bereiken je oren met een snelheid van ongeveer 1200 kilometer per uur.

Er is niets ingewikkelds in de werking van geluidsgolven bij het gebruik van trommels voor het maken van muziek. Daarom was een trommel misschien ook wel het eerste muziekinstrument. Mogelijk sloeg iemand met een stok op een hol stuk hout en vond het een prettig geluid. Iemand anders ontdekte dat het slaan op strak gespannen dierenhuiden prettige, gedempte geluiden maakte. Zo zag de eerste trommel het levenslicht.

Trommels behoren tot de familie van slaginstrumenten, daaronder vallen tamboerijnen, triangel, xylofoons en ratels. Bij al deze instrumenten wordt

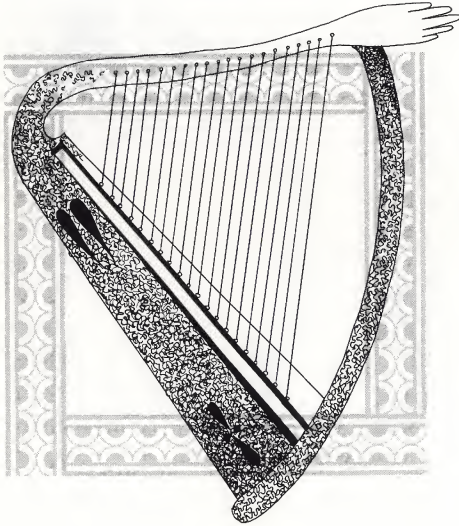
Archeologen hebben hoorns, zoals hier afgebeeld, gevonden. Zij werden minstens 4000 jaar geleden in Scandinavië vervaardigd. Omstreeks die tijd leerde de mens metaal bewerken.

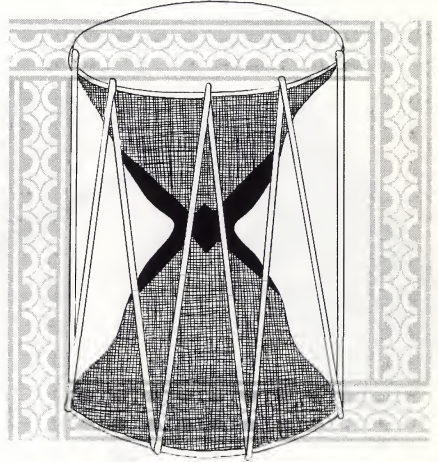
steeds een zelfde toon opgewekt door slaan, schudden of schrapen over een voorwerp. Muziek maken door middel van snaren is veel moeilijker. Je kunt zelf een snaarinstrument maken door een elastiekje over de lange zijde van een boek te spannen. Tokkel nu met je vinger op het elastiekje tussen. Druk nu het elastiekje aan de uiterste linkerzijde met een vinger van je linkerhand naar beneden. Beweeg nu de snaar opnieuw. Elke keer dat je je vinger langs het elastiek beweegt, maak je het trillende gedeelte van de snaar korter. Hoe korter de snaar, hoe sneller deze trilt.

Kortere snaren brengen hogere frequenties voort, die steeds hogere tonen voortbrengen. Dit is het geheim van het maken van muziek op snaarinstrumenten zoals de viool, de harp, de gitaar en de banjo.

Harpen werden reeds in de eerste tijd van de bijbel gebruikt. Hieronder een voorbeeld van een oude harp.

De „zandloper“-trommel was duizenden jaren een geliefd instrument in oosterse landen.

Lucht die door een rechte of gebogen buis, hetzij aan een zijde gesloten of open, wordt geblazen, wekt geluidsgolven op die op en neer en rond gaan. Neem een limonadeflesje, druk je lippen tegen de bovenste rand en blaas over de opening. Je hoort een toon!

Doe een beetje water in het flesje en blaas opnieuw. Je hoort een andere toon. De adem van een speler, die in een buis wordt geblazen, brengt een luchtstroom teweeg. Wanneer de lucht het afgesloten einde bereikt, wordt deze naar het mondstuk teruggekaatst, waar hij vrij is om zich te verspreiden of uit te zetten. Deze vibrerende luchtstroom vormt geluidsgolven van een bepaalde frequentie wanneer hij contact maakt met de omringende lucht.

Alle soorten „toeters“, en instrumenten met een rietje in het mondstuk zoals klarinetten, zijn blaasinstrumenten.

Orgels zijn ook blaasinstrumenten.

Zang is uniek in de muziek. Jullie eigen stem is een ongelooflijk instrument, het is een combinatie van een snaar- en blaasinstrument. Je kunt je stembanden korter of langer maken teneinde verschillende tonen voort te brengen, op dezelfde wijze als je een snaar of een pijp korter of langer kan maken. Je longen verschaffen de lucht. Je mond, keel, lippen en tong helpen je om muziek te maken. Zelfs je neus is erbij betrokken. Als je je neus dichtknijpt en probeert te neurien zal je ontdekken dat dat niet gaat.

Luister naar een wiegeliedje. Zing de liederen in het jeugdwerk, de zondagsschool en de avondmaalsvergaderingen. Dans op een vrolijk wijsje. En onthoud dat achter elke toon, die je hoort, iets op zijn eigen speciale wijze vibreert!

(Vervolg van blz. 16)

zult gij eveneens als uw beloning het goede oogsten." (LV 6:33.)

Het komt hier op neer, bij voorbeeld: De Here zei: „Want met welk oordeel u oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate u meet, zal u wedergemeten worden." (Matthéüs 7:2.)

Met andere woorden, als wij hier en nu de plannen maken voor de verbondenheid voor ons gezin in het hiernamaals, dan zullen wij, als wij daar aankomen, die ook hebben. Maar als wij geen poging in die richting doen, dan verbeuren wij deze zegening.

Laat me je eens vragen, Gerard: Waar wil je dat je vrouw de eeuwigheid doorbrengt? Waar je kinderen? Wil je ze voor altijd bij je houden? Of heb je op een gegeven ogenblik een scheiding in gedachte?

Wil je dat je kinderen de eeuwigheid ingaan als wezen zonder gezinsband met vader en moeder omdat je daar tijdens het sterfelijk leven niets aan deed?

Ben je je er niet van bewust, dat wat jij doet het eeuwige leven van je vrouw en kinderen beïnvloedt? Je herinnert je dat kinderen meestal het voorbeeld van hun ouders volgen. Het voorbeeld dat jij stelt kan bepalen of zij al of niet in God zullen geloven, of zij Hem al of niet zullen dienen, en of zij al of niet reine of onreine eigenschappen zullen hebben. Dan, op hun beurt, zullen zij op gelijke wijze hun eigen kinderen beïnvloeden — jouw kleinkinderen. Je ziet dus, dat wat je nu doet je nakomelingen generaties lang zal kunnen beïnvloeden.

Wat heb je met ze voor? Het beste, of iets dat minder is?

Is de tijd nu niet voor je aangebroken om je verhouding met God te verstevigen — voor je eigen welzijn, voor het welzijn van je vrouw, en voor het welzijn van je kinderen en kleinkinderen.

Wij willen allen geluk in ons gezin, maar er bestaat geen geluk door ongehoorzaamheid aan of door het

negeren van God. Waarom de wereldse wegen volgen? Zij brengen nooit bevrediging voor de ziel. En zij zijn nog kostbaar ook.

Teneinde de eeuwige verbondenheid, waar wij over spreken, te verwerven, is een tempelhuwelijk vereist. Het is beangstigend aan het alternatief te denken, want als wij dit verwerpen, dan zegt de Here dat wij in de volgende wereld niet groter kunnen worden, maar eerder zullen wij gescheiden en alleen blijven, zonder verbondenheid in alle eeuwigheid.

President Kimball sprak eens over deze dingen en hij zei o.a.:

„Wilt u uw eeuwige toekomst in gevaar brengen, uw grote voortdurende geluk, het voorrecht God te zien en in Zijn tegenwoordigheid te verblijven? Want door te weinig onderzoek en studie en contemplatie of wegens vooroordeel, wanbegrip of gebrek aan kennis, bent u daarvoor bereid deze grote zegeningen en voorrechten aan u te laten voorbijgaan.

„Bent u bereid u zelf voor oneindige eeuwen tot een weduwe of weduwnaar te maken, een ongehuwd, afgezonderd persoon, die geheel alleen moet leven en anderen moet dienen? Bent u bereid uw kinderen op te geven wanneer zij overlijden of wanneer u heengaat, en ze wezen te laten worden? Bent u bereid alleen en eenzaam door de eeuwigheid te gaan als alle grootste vreugden, die u ooit in uw leven hebt gehad bij u zouden

kunnen blijven, deze nog meer tot uitdrukking zouden kunnen komen, zich nog zouden vermenigvuldigen en eeuwig zouden duren? Bent u bereid . . . deze waarheden te negeren en te verwerpen?

En toen zei onze grote president: „Mijn vrienden, ik verzoek u deze oproep niet te negeren, ik vraag u, open uw ogen en zie; zet uw oren open en luister.”

Welnu Gerard, ik zal je nog een vraag stellen: Zegt de gelijkenis van de tien maagden je iets? De helft was wijs en de helft was dwaas. De wijzen bereiden zich op de toekomst voor, de dwazen deden dit niet en werden uit de tegenwoordigheid des Heren gesloten, terwijl de wijzen, die zich hadden voorbereid, door Hem werden ontvangen.

Met president Kimball doe ik een beroep op je, Gerard en op alle Gardaren overal en op hun gezinnen om het aanbod des Heren te aanvaarden, dien Hem en verdien uw plaats in de eeuwigheid bij Hem.

De belofte van de Zaligmaker is groot als wij het doen, want Hij zegt:

„En hij, die mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;
En hij, die Mijn Vader ontvangt,
ontvangt Mijn Vaders koninkrijk;
daarom zal alles wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.”
(LV 84:37-38.)

En dat dit ons gelukkig voorrecht moge zijn, bid ik ernstig in de heilige naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Wat komt na de dood?

DOOR BROEDER
LEGRAND RICHARDS
van de Raad der Twaalfen

Ik ben erg gelukkig, broeders en zusters, om het voorrecht te hebben deelgenoot te zijn van deze prachtige conferentie. Ik heb tijdens alle bijeenkomsten veel van de muziek en van de toespraken van mijn medebroeders genoten. In uw tegenwoordigheid wil ik vandaag nederig uitdrukking geven aan mijn liefde voor mijn Vader in de hemel en voor Zijn Zoon, Jezus Christus, Die Zijn leven gaf als een verzoenende offerande voor ons. Ik ben ook dankbaar voor Zijn hersteld evangelie, dat ons zulk een prachtig levenspatroon geeft en zulk een hoop voor de eeuwigheid, die komen gaat wanneer ons werk hier op aarde is voltooid. Ik wil ook mijn liefde voor de heiligen uitspreken als ik de leden van de Kerk over de wereld bezoek en ik het geloof van deze mensen voel. Wij danken God voor de grote uitstorting van Zijn Geest, Die de oorzaak is van de hedendaagse grote groei en ontwikkeling van de Kerk over de gehele wereld. Ik dank Hem voor onze goede leiders, voor president Kimball en zijn raadgevers. Ik houd van ze, en de mensen houden van ze omdat zij

Gods plan zal voor Zijn getrouwe kinderen voortgang vinden - de dood is geen hinderpaal

waarlijk dienstknechten van onze Vader zijn.

Ik dacht dat ik hetgeen ik vandaag wil zeggen moet richten tot die ouders, die hun kinderen door de dood hebben verloren voor zij de leeftijd van een volwassene hadden bereikt en voor zij het huwelijksverband konden aangaan en zelf kinderen op deze aarde konden hebben. Ik vrees dat er niet veel gezinnen zijn, die niet in deze omstandigheden hebben verkeerd.

Ik denk aan de duizenden van onze jongens die hun leven op de slagvelden van hun onderscheidene landen hebben verloren. Ik denk aan onze jongens, die tijdens een zending zijn overleden. Toen ik president van de Nederlandse zending was, hield ik een van deze goede zendingen in mijn armen toen hij heenging naar eeuwige heerlijkheid. Ik denk aan de vele goede, getrouwe vrouwen, die nooit in de gelegenheid waren om in dit sterfelijk leven te trouwen omdat zij niet bereid waren hun leven weg te gooien voor een man, die niet waardig was hen naar het celestiale koninkrijk te voeren.

Velen van hen hebben een zending vervuld en ijverig gewerkt aan de opbouw van het koninkrijk van onze Vader en aan de opvoeding van de jeugd van Zion, zij zijn geweldig

Ik zou graag mijn eigen gezin als voorbeeld willen geven om aan te tonen wat mijn bedoeling is. Zuster Richards en ik vervulden gezamenlijk een zending in Nederland toen er een dochtertje werd geboren, toen we weer een paar jaar terug waren overleed ze. Toen zij was geboren, vertelde mijn vrouw mij telkens weer, dat zij een engel had gezien die deze geest tot haar zou brengen. En toch is zij heengegaan. Dan denk ik aan haar vier zusters. Vandaag bracht u uw stem uit om een van hen te ondersteunen als raadgeefster in het algemeen presidentschap van de zustershulpvereniging. Haar andere drie zusters zijn net zo goed en geweldig als zij, maar hun talenten verschillen net iets van elkaar.

Wanneer ik aan die kleine denk, die wij wegbrachten toen zij drieënhalf jaar oud was, dan dank ik God dat ik het geloof heb om aan te nemen, dat God in de hemel daarboven en op deze aarde regeert en dat deze kleine uiteindelijk haar heerlijkheid zal ingaan en gelijk zal zijn aan elke andere van haar vier zusters, die op deze aarde hebben vertoefd en een gezin hebben gesticht. Ik dank God voor de verklaring, die de apostel Paulus aflegde, toen hij zei: „Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen.” (1 Korinthe 15:19.) Tijdens deze korte periode van sterfelijkheid, zou het voor God niet mogelijk zijn om dat voor al zijn kinderen tot stand te brengen wat Hij voor ze in gedachten heeft, voor hen die de waarheid zoeken en getrouw zijn.

Ik denk hierbij aan de verklaring van Mozes, zoals die vermeld staat in de Parel van Grote Waarde: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Ik vraag mij soms af of wij er ooit de tijd voor

nemen om deze verklaring te analyseren. Ik geloof dat wij kunnen begrijpen wat „de onsterfelijkheid van de mens tot stand te brengen” betekent; dat wij nooit zullen sterven nadat wij zijn wederopgestaan, zoals dit vanmorgen door president Romney naar voren werd gebracht. Maar hoe staat het met het eeuwige leven? Ik zou dit zo willen verklaren, dat alles wat God uiteindelijk voor Zijn kinderen, die de waarheid zoeken en getrouw zijn, in gedachten heeft op de daarvoor door Hem bestemde tijd tot hen zal komen.

Wij lezen in het Boek van Mormon dat wij niet allen op dezelfde tijd zijn geboren (en dat dat er ook niet toe doet) en dat wij ook niet op dezelfde tijd zullen sterven. (Zie Alma 40:8.) Ik denk aan de woorden van Abraham toen hij de plaatsing van de geesten hier op aarde aanschouwde, dat de Here hen zou beproeven om te zien of zij alles zouden doen wat de Here, hun God hun ook zou gebiedende. En Hij voegt hier aan toe: „En aan hen die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven.” (Abraham 3:26.) Dat was toen wij als geesten leefden voor de sterfelijkheid. „Zij die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden. (Abraham 3:26.) Ons kleine dochttertje behield haar tweede staat voor zo ver zij dit op haar leeftijd kon doen.

Dan denk ik ook aan de verklaring, die de Here aan de profeet Joseph Smith gaf, toen Hij zei: „De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.” (LV 3:1.) Met andere woorden, niemand kan God in de weg staan bij het bereiken van hetgeen Hij voor Zijn kinderen heeft besloten. Er is nog een andere verklaring in de Leer en Verbonden, waarin de Here zegt: „Zijn doeleinden falen niet, noch zijn er, die Zijn hand kunnen weerhouden. Van eeuwigheid tot eeuwigheid is Hij Dzelfde.” (LV 76:3-4.)

Dan zijn er de woorden, die de Here tot de profeet Nefi sprak: „Want Mijn werk is nog niet geëindigd,

wanneer de mens niet meer is; evenmin van die tijd af tot in eeuwigheid.” (II Nephi 29:9.) Het voorgaande behoort ons in staat te stellen te begrijpen en te realiseren dat er nooit een tijd zal komen dat God zal ophouden met Zijn werk, zoals wij in de Parel van Grote Waarde lezen, dat heerlijkheid op de hoofden van zijn waardige kinderen voor eeuwig vermeerderd zal worden.

Terugkerend naar mijn gezin, wij hadden vier dochters voor wij een jongen kregen en hij groeide op tot een fijne jonge man; wij verloren hem tengevolge van een ongeval op het strand van Californië, toen ik daar ringpresident was. Hij was juist zestien jaar geworden en net zo groot als ik en dan nu te denken aan zijn eigen broers, die hier nu aanwezig zijn. Zij hebben hun eigen gezinnen, en een van hen heeft zojuist gediend als een van de Regionale Vertegenwoordigers van de Twaalven. Ik kan niet geloven dat die jongen ook maar enige mindere verhoging in de eeuwigheid zal ontvangen dan zijn broers, die hier in sterfelijkheid leven. Toen hij overleed kwam het hoofd van zijn school (en deze man was geen lid van de Kerk) naar ons huis en vertelde mijn vrouw, dat onze jongen de beste was, die hij ooit in zijn school had gehad, en wij hadden datzelfde gevoel toen wij hem tot jonge man zagen opgroeien.

Dan denk ik ook aan onze kleindochter die op dezelfde leeftijd stierf; haar vader en moeder en haar broers en zusters zijn hier vandaag aanwezig. Na slechts een paar dagen ziek te zijn geweest, stierf zij op zestienjarige leeftijd, een heel mooi vrouwtje. Er aan te denken dat Gods plan haar uiteindelijk niet alles zou brengen, dat onze andere kinderen ontvangen die hier in sterfelijkheid hebben vertoefd, zo mijn waarderding voor mijn hemelse Vader en de volmaaktheid van Zijn plan doen verminderen.

Ik denk aan de gelijkenis, die Jezus uitsprak:

„Want wie van u, willende een toren

bouwen, zit niet eerst neder, en overreket de kosten, of hij ook heeft, hetgeen tot volmaking nodig is?

„Opdat niet misschieten, als hij het fundament gelegd heeft, en niet kan voleindigen, allen, die het zien, hem beginnen te bespotten.” (Lukas 14:28-29.)

Als God begon de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen en Hij zou geen gelegenheid scheppen om het programma te voltooien, dan zou Hij gelijk de bouwer zijn die met bouwen begint maar niet in staat is het te voltooien.

Als ik nog eens op onze familie terugkom, dan denk ik aan de zuster van mijn vrouw, die hier kort geleden is overleden. Zij vervulde een zending in de Kerk; zij werkte in de hulporganisaties en zij was een nobel persoon. Maar zij was niet getrouwd en ik kan niet geloven, dat het plan des Heren zo onvolmaakt is, dat zij uiteindelijk niet de vreugde van dezelfde dingen zal hebben, die haar zuster (mijn vrouw) heeft onderhouden met ons goede gezin. „Zijn doeleinden falen niet, noch zijn er, die Zijn hand kunnen weerhouden.” (LV 76:3.)

Daarom dank ik God voor de duizend jaar van het duizendjarig rijk. Goede mensen, wat een hoeveelheid werk moet in die periode worden verricht! Ik heb geen tijd u hier veel over te vertellen, maar ik denk aan de woorden van Jesaja. Hij had daarop een vluchtige blik. Hij aanschouwde de dag dat wij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zouden hebben, dat de wolf en de leeuw te zamen zouden liggen, en de leeuw stro zou eten als een rund. Zijn volk zal huizen bouwen en bewonen, en zij zullen wijngaarden planten en derzelver vrucht eten. Zij zullen niet bouwen dat een ander het bewone; zij zullen niet planten, dat het een ander ete, want Mijn uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten. (Zie Jesaja 65:17-25 en 11:6-9.) Dan voegt hij hier nog aan toe: „Want zij zijn het zaad der gezegenden des Heeren, en hun nakomelingen met hen.” (Jesaja

doen begrijpen zal ik u een paar verklaringen voorlezen: een van president Brigham Young over hetgeen zal geschieden tijdens het duizendjarig rijk en een van duizend Wilford Woodruff.

President Young zei: „Om dit werk te voltooien, zal er niet slechts een tempel zijn, maar duizenden, en duizenden en tienduizenden mannen en vrouwen zullen deze tempels ingaan en plaatsvervangend werk verrichten voor mensen, die in een door de Here te openbaren tijd in het verleden hebben geleefd.” (*Journal of Discourses* 3:372.) Denk daar eens aan-als er duizenden tempels zullen zijn en tienduizenden mensen zullen daar heen gaan, dan zal dit u enig idee geven wat de Here in petto heeft voor de geesten voor wie het tempelwerk moet worden gedaan.

Vervolgens heeft de profeet Wilford Woodruff gezegd: „Als de Zaligmaker komt, zullen duizend jaar worden gewijd aan het verlossingswerk en tempels zullen over het gehele land van Joseph verrijzen - Noord- en Zuid Amerika - en ook in Europa en elders. (JD 19:230.)

Ik wil mijn opmerkingen van vandaag besluiten, dat ik geloof dat de Here weet wat Hij doet en dat Hij een plan heeft voorbereid zodat degenen, die te vroeg heengaan, niet zullen lijden. Ik besluit daarom met de woorden van de apostel Paulus, die in de derde hemel en het paradijs van God was opgenomen, en hij zag dingen waarover hij niet mocht schrijven. Maar hij zei wel: „Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgekomen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.” (1 Korinthe 2:9.) Dit is mijn geloof in God en ik geef u mijn zegen in naam van de Here, Jezus Christus. Amen.

144ste Halfjaarlijkse Algemene Conferentie op 5 oktober 1974,

65: 23.) Dit klinkt als een voortzetting van het gezin, of niet?

Dan dank ik God voor de verklaring die Paulus aflegde: „Nochtans is noch de man zonder vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.” (1 Korinthe 11:11.) Als dat waar is, dan moet de Here een plan hebben zodat deze kinderen uiteindelijk deze grote zegening deelachtig worden.

Ik zal nu een verklaring voorlezen, die de Here gaf met betrekking tot het duizendjarig rijk. Hij zei:

„En er zal geen smart zijn, omdat er geen dood is.

„Te dien dage zal een kind niet sterven, voordat het oud is; en zijn levensduur zal als de ouderdom van een boom zijn;

„En wanneer het sterft, zal het niet slapen - dat wil zeggen in de aarde - maar in een oogwenk worden veranderd, en worden opgenomen, en zijn rust zal heerlijk zijn.” (LV 101:29-31.) Zijn levensduur zal dus als de ouderdom van een boom zijn en dan zal hij in een oogwenk worden veranderd.

Ik wil u nog een verklaring van de

Here aan de profeet Joseph Smith voorlezen:

„En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; en zij zullen zich vermenigvuldigen, (en zij kunnen zich niet vermenigvuldigen tenzij zij als man en vrouw zijn verbonden) en hun kinderen zullen zonder zonde tot zaligheid opgroeien.

„Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn.” (LV 45:58-59.)

Denk ik ook nog aan de openbaring met betrekking tot degenen, die het celestiale koninkrijk zullen beëerven, toen de Here zei: „... welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn.” (LV 132:19)

En daarom verwacht ik eens de bruid te zien, die mijn zoon daar in de geestenwereld heeft gekozen. Als hij er een kan vinden, die net zo goed is als mijn nichtje (mijn kleindochter), die ik zo juist heb genoemd, stel u dan eens voor wat een heerlijke dag dat zou zijn. Teneinde u dit goed te

Een stad op een berg

DOOR BROEDER
GORDON B. HINCKLEY
van de Raad der Twaalven

Mijn broeders en zusters, ik zoek de leiding van de Heilige Geest opdat ik iets mag zeggen, dat uw geloof zal vergroten. Ik heb onlangs iets groots ervaren. Voor bijna een week stond ik, met anderen, aan de ingang van de tempel te Washington als gastheer voor bijzondere gasten. Hierbij waren onder andere de echtgenote van de president van de Verenigde Staten, rechters van het opperste gerechtshof, senatoren en leden van het congres, geestelijken, opvoedkundigen en zakenmensen. Sedert die week van de bijzondere gasten, zijn er meer dan 300.000 andere bezoekers gekomen om dit heilige gebouw te zien.

Kranten en tijdschriften hebben zeer veel over de tempel geschreven en radio en televisie hebben zijn geschiedenis wijd en zijd verspreid. Het valt te betwijfelen of enig gebouw, dat in de afgelopen jaren in het oostelijk deel van de Verenigde Staten is gebouwd, zo veel aandacht heeft getrokken.

Bijna zonder uitzondering hebben allen die zijn gekomen zich waarderend uitgelaten en eerbied betoond. Velen waren diep in hun hart bewogen. Toen zij de tempel verliet zei mevrouw Ford: „Voor mij is dit

De nieuwe tempel te Washington is een groot baken — maar het grootste baken voor anderen behoort ons eigen leven te zijn.

werkelijk een grote ervaring . . . Het is een inspiratie voor allen.”

Toen ik daar met de anderen, dag in dag in dat heilige gebouw stond en de hand schudde van zoveel geëerde en geachte personen van dit land en van de wereld, speelden er twee gedachten regelmatig door mijn hoofd. De eerste betrof de gebeurtenissen in het verleden. De tweede hield zich bezig met het heden en de toekomst.

Toen ik toekeek hoe een foto werd gemaakt van de echtgenote van de president van de Verenigde Staten en president Kimball, gingen mijn gedachten 135 jaar terug. Ons volk bevond zich toen in Commerce, Illinois, zij hadden geen huizen en waren van alles verstoken; een strenge winter stond voor de deur. Zij waren uit Missouri verdreven en waren over de rivier de Mississippi gestoken om naar Illinois uit te wijken. Waar de rivier een grote bocht maakt, hadden zij een stuk land gekocht. Het was een prachtige plaats, maar zo moerassig dat een span muilezels, paarden of ossen er niet doorheen kon gaan zonder dat het in de modder vast kwamen te zitten. Deze plaats zou met enorme inspanning en grote opofferingen uit-

groeien tot het prachtige Nauvoo. Maar in 1839 was Commerce een verzamelplaats voor duizenden, die van hun huizen waren verdreven en nu dakloos waren. Zij hadden het werk van jaren achter zich moeten laten: huizen en schuren, kerken en openbare gebouwen en honderden welvarende boerderijen. Bovendien hadden zij, begraven onder de zoden van Missouri, hun geliefden achter moeten laten, die door het gepeupel waren gedood. Nu behoeftig en zonder bezittingen en niet in staat zich opnieuw in te richten, besloten zij zich tot de president en het congres van de Verenigde Staten te wenden. Joseph Smith en Elias Higbee kregen de opdracht naar Washington te gaan.

Op 20 oktober 1839 verlieten zij Commerce in een licht rijtuigje. Vijf weken later kwamen zij in Washington aan. Het grootste gedeelte van de eerste dag besteedden zij aan het zoeken van onderdak dat zij konden betalen. In een brief aan Hyrum Smith vermeldde hij: „Wij vonden in deze stad het goedkoopste kosthuis, dat wij maar konden krijgen.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 4:40.)

Zij legden hun zaak aan de president van de Verenigde Staten, Martin van Buren voor. Hij antwoordde: „Heren, u strijdt voor een goede zaak, maar ik kan niets voor u doen . . . Als ik u steun verleen, zal ik de stem van Missouri verliezen.” (*History of the Church*, 4:80.)

Toen wendden zij zich tot het congres. In de teleurstellende weken, die nu volgden, ging Joseph terug naar Commerce. Hij legde een groot deel van de tocht te paard af. Rechter Higbee bleef achter om hun zaak te bepleiten om ten slotte te horen dat het congres niets zou doen.

Welk een vooruitgang heeft de Kerk gemaakt in het verkrijgen van achting en vertrouwen van officiële personen tussen 1839, toen Joseph Smith in Washington werd afgewezen en 1974 toen president Spencer W. Kimball werd verwelkomd en geëerd. Deze waren in hoofdzaak, de

eerste en laatste punten van mijn gedachten over de afgelopen, prachtige dagen bij de tempel van Washington.

En tussen deze twee eerste en laatste gebeurtenissen liep de draad van een aantal andere voorvallen, die spraken van de dood van Joseph en Hyrum op die zwoele dag van de 27 juni 1844; van de verwoesting van Nauvoo; van die lange colonne huifkarren die de rivier overstak op weg naar het gebied van Iowa; van de kampen in de sneeuw en de modder in die fatale lente van 1846; van Winter Quarters aan de Missouri, en de ernstige differitis, de koorts en de pest, die de gelederen uitdunde; kan het verzoek van de regering aan de mannen om zich te melden voor het leger, een verzoek gedaan door dezelfde regering die eerder doof was geweest voor hun verzoeken; van de met graven aangegeven weg, die leidde naar de Elkhorn, de Platte en de Sweetwater, alle rivieren in Nebraska en Wyoming, over South-Pass, het hoogste punt tijdens de trek naar het Westen en dan naar deze vallei; van de tienduizenden, die uit het oosten en Engeland kwamen om hun weg te banen over die grote afstand, van sommigen die handkarren voortduwden en stierven tijdens de winter in Wyoming; van het eindeloos zoeken naar saliestruiken in deze valleien; van het graven van sloten van vele kilometers om het water naar de dorstige grond te leiden; van tientallen jaren van achtervolging als gevolg van fanatisme; van de ontzetting uit de burgerrechten, die door wetten uit dit zelfde Washington werden bepaald en die door politiebeambten, die door de federale regering werden gezonden, ten uitvoer werden gebracht. Deze dingen maken deel uit van het verhaal van deze geschiedenis.

Dank aan God dat deze harde dagen tot het verleden behoren. Dank aan degenen, die de waarheid bleven volgen terwijl zij door deze hel van beproeving moesten gaan. Welk een prijs, welk een verschrik-

kelijke prijs betaalden zij en waarvan wij de vruchten plukken. Wij doen er goed aan dit nooit te vergeten, mijn broeders en zusters. Dank aan degenen, die door hun verdienste sedertdien een nieuwe mate van achtung voor dit volk hebben verworven. Dank voor de betere dagen met een beter begrip en met een alom verspreide en grote waardering, die de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt toebedeeld.

Deze waren mijn gedachten toen ik de hand schudde met velen van de duizenden, die uit nieuwsgierigheid naar de tempel te Washington kwamen en die met waardering vertrokken, sommigen met tranen in hun ogen.

Maar deze gedachten gingen groten-deels over het verleden. Er waren andere over het heden en de toekomst. Op een dag toen ik mij in het verkeer op de rondweg bevond, keek ik met bewondering, en dit moeten wel allen doen, die op deze weg rijden, naar de glimmende spitsen van het huis des Heren, die zich ten hemel richten van een berg in de bossen. Woorden uit de Schriften kwamen mij voor de geest, woorden die door de Here werden gesproken toen Hij op de berg stond en het volk onderwees. Hij zei:

„Een stad boven op een berg liggende, kan niet verborgen zijn.

„Noch steekt men een kaars aan, en zet die onder een korenmaat, maar op een kandelaar, en zij schijnt allen, die in het huis zijn.

„Laat uw licht alsoz schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matthëüs 5:14-16.)

Niet alleen de tempel te Washington, maar dit gehele volk is een stad geworden op een berg en kan niet verborgen zijn.

Soms worden wij kwaad als iemand, die in naam lid van de Kerk is, betrokken is bij een misdadend en de publieke pers er dan vlug bij is om te zeggen dat hij een Mormoon is. Wij reageren hier dan met elkaar op dat

als hij een lid van enig andere kerk zou zijn geweest, hier geen melding van zou zijn gemaakt. Is deze handelwijze echter geen indirect compliment voor ons volk?

De wereld verwacht iets beters van ons, en wanneer een van ons een fout maakt, is de pers er vlug bij om hier kennis van te nemen. Wij zijn inderdaad een stad op een berg geworden en die door de wereld wordt gezien. Als wij datgene zijn, wat de Here wil dat wij zijn, dan moeten wij waarlijk worden „een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; opdat (wij) zouden verkondigen de deugden Desgenen, Die (ons) uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2:9.)

Tenzij de wereld de loop van zijn huidige tendens wijzigt (en dat laat zich niet aanzien); en als wij, aan de andere kant, voortgaan met de leringen van de profeten te volgen, dan zullen wij meer en meer een bijzonder en kenmerkend volk worden, waarvan de wereld nota zal nemen. Bij voorbeeld: Als de onkreukbaarheid van het gezin afbrokkelt onder wereldse druk, zal onze positie ten aanzien van de heiligheid van het huwelijk duidelijker worden en zelfs als tegenstelling nog meer bijzonder, als wij maar het geloof opbrengen om die positie te handhaven.

Als de groeiende tolerante benadering ten aanzien van de sex voortgaat zich uit te breiden, dan zal de leerstelling van de Kerk, zoals deze voor meer dan een eeuw consequent is geleerd, meer en meer enig in zijn soort worden en velen zelfs vreemd aandoen.

Als het verbruik van alcohol ieder jaar tengevolge van de zeden van onze maatschappij en van de verlokkingen van de reclame toeneemt, dan zal onze positie, zoals deze door de Here al meer dan een eeuw geleden uiteen werd gezet, voor de wereld nog ongewoner worden.

Als de regering in toeneemende mate de last op zich neemt voor alle menselijke noden te zorgen, dan zal de

onafhankelijkheid van onze maatschappelijke diensten, en de leerstelling, die de achtergrond van deze positie is, meer en meer uniek worden.

Als de sabbath meer en meer een dag van handeldrijven wordt, dan zullen zij, die gehoorzamen aan het voorschrift van de wet, die door de vinger Gods op de Sinai werd geschreven en waarop opnieuw de nadruk werd gelegd door hedendaagse openbaring, meer ongewoon schijnen.

Het is niet altijd gemakkelijk in de wereld te leven en er geen deel van uit te maken. Wij kunnen niet altijd geheel met onszelf of op onszelf leven, en dit zouden wij ook niet willen. Wij moeten met anderen omgaan. Wanneer wij dit doen, dan kunnen we aangenaam zijn. Wij kunnen ons verdedigend opstellen. Wij kunnen elke geest of houding van eigengerechtigheid vermijden. Maar wij kunnen onze normen handhaven. De natuurlijke neiging is anders en velen zijn er voor bezweken.

Toen wij in 1856 grotendeels in de Vallei van het Grote Zoutmeer waren, dachten sommigen dat wij veilig waren voor de wegen van de wereld. Op zulke gesprekken reageerde Heber C. Kimball, de grootvader van onze geliefde president, als volgt: „Ik moet u zeggen, mijn broeders, dat de tijd zal komen dat wij in deze nu zo vredige valleien dermate vermengd zullen worden, dat het moeilijk zal zijn om te zeggen of wij het gezicht van een heilige of dat van een vijand van Gods volk zien. En dan, broeders,” zo ging hij door „hoedt u voor de tijd wanneer het kaf van het koren zal worden gescheiden, want die tijd zal komen en velen zullen vallen; want ik zeg u dat er een beproeving, een *Beproeving*, een *BEPROEVING* zal komen, en wie zal in staat zijn deze te weerstaan?” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Bookcraft, 1945, p. 466.)

Ik weet niet precies de aard van die test. Maar ik ben geneigd te denken

dat die tijd nu is aangebroken en dat de proef te maken heeft met ons vermogen het Evangelie na te leven eerder dan dat wij de wegen van de wereld overnemen.

Ik pleit niet voor een afzondering van de gemeenschap. In tegendeel, wij hebben een verantwoordelijkheid en een uitdaging om onze plaatsen in de zakenwereld, in de wetenschap, in de regering, in de geneeskunde, in de opvoeding, en elk ander de moeite waard zijnde en opbouwende beroep in te nemen. Wij hebben de verplichting om onze handen en ons verstand te oefenen om uit te munten in het werk voor de wereld teneinde een zegen voor de gehele mensheid te zijn. Als wij dit doen, dan moeten wij met anderen werken. Maar dit vereist niet van ons dat wij onze normen overboord gooien.

Wij kunnen de deugdzaamheid van onze gezinnen handhaven als wij de raad van onze leiders willen opvolgen. Door dit te doen zullen degenen, waarmede wij omgaan ons met achtung gadeslaan en de neiging krijgen om ons te vragen hoe wij dat doen.

Wij kunnen ons verzetten tegen de stroom van pornografie en wellust, die de verzelds van de naties aantasten.

Wij kunnen vermijden om deel te nemen aan het gebruik van alcoholhoudende dranken en op de bres staan voor een wetgeving, die het aantal gelegenheden waar deze worden verkocht en uitgesteld beperkt. Als wij dit doen, dan zullen wij anderen vinden die er net zo over denken en kunnen we gezamenlijk de strijd aanbinden.

Wij kunnen meer zorgen voor onze eigen mensen, die in nood zijn; dit ware te verkiezen boven het hiermede belasten van overheidsinstellingen. De onafhankelijkheid en de waardigheid van degenen, die wij moeten helpen en die daar ook recht op hebben blijven dan bewaard.

Wij kunnen ons onthouden van het kopen op de sabbathdag. Met zes andere dagen in de week behoeft niemand van ons op zondag meebe-

len te kopen. Niemand van ons hoeft op zondag kleding te kopen. Met enige zorgvuldige voorbereiding kunnen we het gemakkelijk vermijden om op zondag kruidenierswaren te kopen.

Als wij deze en andere normen, die door de Kerk worden onderwezen, in acht nemen, dan zullen velen in de wereld ons respecteren en zullen zij de kracht vinden om hetgene na te volgen waarvan zij weten dat het goed is.

En om het met de woorden van Jesaja te zeggen: „En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden.” (Jesaja 2:3).

Wij hebben er geen behoefte aan het op een akkoordje te gooien. Wij moeten het niet op een akkoordje gooien.

Zoals een van onze regeringsleiders opmerkte toen hij de tempel te Washington onlangs op een avond verliet en naar de spitsen keek: „Dit prachtige bouwwerk is een symbool van de deugden die ons tot een grote natie en een groot volk hebben gemaakt. Wij hebben behoefte aan zulke symbolen.”

Er kunnen veel meer van zulke symbolen zijn dan de tempel in Washington en die zelfs indrukwekkender zijn.

Om met u en mij te beginnen, kan er een geheel volk zijn dat in zijn huise-lijk leven, in zijn beroep, zelfs in zijn amusement als een stad op een berg kan zijn naar welke de mensen kunnen opzien en waarvan ze kunnen leren, en dat een banier voor de naties (Jesaja 5:26) zal zijn, waaruit de volkeren op aarde kracht zullen putten. Ik geef mijn getuigenis over Hem die onze levende God is. Ik geef mijn getuigenis over Hem, Die onze Zaligmaker en Verlosser is. Ik geef mijn getuigenis van de waarheid van dit, Hun werk, in naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Conferenties tot een keerpunt in ons leven maken

DOOR BROEDER
J. THOMAS FYANS

Assistent van de Raad der Twaalfen

Mijn geliefde broeders en zusters, de geest van de conferentie is op ons. Met u, dank ik onze hemelse Vader hiervoor en voor een profeet, die ons leidt en voor zijn medewerkers, die ons tijdens deze bijeenkomst en tijdens de daaraan voorafgaande steun hebben gegeven. En ik bid ernstig met u, dat deze conferentie een mijlpaal voor de Kerk en een keerpunt in uw eigen leven zal betekenen.

In de afgelopen vier jaren heeft er een buitengewoon wonder in de Kerk plaats gevonden in de vorm van interregionale algemene conferenties in Manchester, Engeland in 1971, in Mexico City in 1972; in München, Duitsland in 1973; en slechts een paar weken geleden de conferentie in Stockholm, Zweden. Misschien hebt u al gehoord dat het Eerste Presidentschap vier interregionale algemene conferenties voor het volgende jaar heeft uitge-

Conferenties van de Kerk veranderen ons leven in het bijzonder wanneer wij de gegeven aanwijzingen gebruiken voor het kiezen van persoonlijke en gezinsdoelen.

roepen in Sao Paulo, Brazilië; in Buenos Aires, Argentinië; in Tokio, Japan en in Seoul, Korea - en viervoudiging van het streven in 1975. En wij zien dat dit kenmerkend is voor het bestuur van president Spencer W. Kimball.

Daar ik het verloop van deze interregionale conferenties heb gade geslagen, is het mij duidelijk geworden hoe de Geest des Heren over de heiligen in de diverse landen van de wereld wordt uitgestort. De opdracht om deze conferenties voor te bereiden berust bij de lokale leiders: het verkrijgen en voorbereiden van de nodige faciliteiten en uitrusting, verbindingen en nieuwsmedia, vervoer van en naar de conferenties, onderdak, voeding, muziek, culturele programma's. En ik kan u verzekeren, dat na vier jaar van nauwe samenwerking met deze heiligen, de Here de leiders over de gehele wereld inspiratie heeft gegeven.

Heiligen die de interregionale algemene conferenties hebben bijgewoond hebben onder meer het volgende verklaard: „Ik wist niet dat onze mensen dergelijke dingen konden doen. Wij hebben meer leidinggevende personen, dan wij dachten.” er. „Het is meer dan een van ons had kunnen voorstellen, zo goed georganiseerd, zo goed gepland. En dan te denken dat wij het zelf deden!” Een andere gehoorde opmerking was: „Deze weken van voorbereiding zijn mijn grootste weken geweest sinds ik lid was, ik wist niet dat wij zoveel talenten hadden, zoveel bekwaamheden.”

Ik heb geleerd over de liefde van deze heiligen voor de Here. Ik heb hun groot verlangen gezien om deze conferenties bij te wonen. Ik herinner mij die tien heiligen van Tijuana, Mexico, die na vier maanden van werken en sparen tenslotte genoeg geld bij elkaar hadden om kaartjes te kopen voor de 48uur durende busrit naar Mexico City. Toen hen werd verteld dat er voor die lange reis geen zitplaatsen waren, antwoordden zij: „Dat maakt niet uit. Wij willen graag in het looppad staan als wij de kans hebben de profeet te horen.” Zoals u al hebt verwacht, overeenkomstig de geest van het Evangelie, wisselde iedereen in de bus van zitplaatsen zodat allen gedurende enige tijd kon zitten.

Ik herinner mij andere Mexicaanse heiligen, die, omdat overstromingen hun oogst hadden verwoest, bang waren dat zij de conferentie niet konden bijwonen, maar die na vasten en gebed, enkele van hun eigendommen verkochten en allemaal hun geld bij elkaar legden om zodoende vervoer te krijgen. Voor velen bleef er geen geld voor voedsel over, maar dit deed er niet toe. Zij besloten gedurende de drie of vier dagen van de conferentie te vasten. Zoals u zult hebben verwacht waren er andere liefdevolle heiligen, die hun borden vulden, zoals de Here hun zielen had gevuld.

De reactie van de heiligen in Skandinavië en Finland is typerend. Zoals

een van hun leiders zich uitdrukte: „Ik heb gehoord dat velen van u zeggen, dat zij geestelijk gereed zijn de boodschap van de profeet te ontvangen.” Zij voegden de daad bij het woord. Een van de maatstaven was hun bezoek aan de tempel voor de conferentie. In vele gebieden verdubbelde het aantal dat gespaard en gebeden had, opdat zij van hun noordelijk gelegen vaderland door Europa heen zouden kunnen reizen om naar de tempel in Zwitserland te gaan teneinde hun verbonden met de Here te vernieuwen.

In Noord Italië woont broeder Luigi Pittino, die met andere Europese heiligen de conferentie in München bijwoonde.

Gedurende de afgelopen 17 jaar had broeder Pittino des zondags met een of twee andere broeders vergaderd. Zij openden met gebed, lazen en bespraken de Schriften en gebruikten het avondmaal. De laatste jaren waren zij allen over de 70 en 80 jaar oud. Zij voelden zich eenzaam en min of meer geïsoleerd. Stelt u het gevoel voor dat broeder Pittino had toen hij met 14.000 andere heiligen tezamen was op de conferentie in München!

Na afloop van de conferentie in Manchester zei een van de Britse heiligen: „Toen ik daar 2000 andere Britten in priesterschapsvergadering bijeen zag, die allen hetzelfde heilige priesterschap bezaten, dat ik ook bezit, kan ik niet onder woorden brengen, wat dit voor mij betekende.” Een ander zei: „Wij zijn bij elkaar gekomen omdat wij naar Hem willen gaan.”

Mij is de grote liefde van de Here voor de heiligen bekend. Er zijn ontelbare getuigenissen, en verhalen van Zijn goedheid voor hen, van wonderen, die zijn gebeurd toen de heiligen alles hadden gegeven in dienst van de Here. Er zijn verhalen over gebeden die zijn beantwoord, van genezingen, van bekering, van het openstellen van deuren, en van het beschikbaar stellen van tijd, talenten, geld en zichzelf.

President Harold B. Lee trok tijdens

de conferentie in München een vergelijking met de woorden van de apostel Paulus toen hij zei: „Wij zijn noch Engels, noch Duits, noch Frans, noch Nederlands, noch Spaans, noch Italiaans, maar wij zijn allen één als gedoopte leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” (*Conference Report*, Aug. 1973, p. 5.)

Ik herinner mij dat tijdens de conferentie in Stockholm, de Denen, de Zweden en de Finnen met de Noren een prachtig lied uit Noorwegen zongen, „Discovery” van Edvard Grieg. Het commentaar van de dirigent was zeer verlichtend. Hij zei: „Soms hebben wij die nationale wedijver, zelfs in de Kerk. Maar dit gezang heeft ons bij elkaar gebracht. Er heerst nu een werkelijke geest van eenheid, een geest dat wij weten dat wij samen kunnen werken en alles kunnen bereiken wat wij willen.” Die geest van eenheid was over een ieder, die deze avond daar aanwezig was. Duizenden brachten een staande ovatie aan dit meer dan 300 stemmen tellende koor, dat uit leden van vier verschillende naties was samengesteld.

Maar boven alles, broeders en zusters, heb ik van deze conferenties geleerd dat wij te allen tijde worden geleid door een profeet van God. Wie, die de conferentie in Stockholm bijwoonde, zal ooit de raadgevingen en aansporingen van president Spencer W. Kimball vergeten. Hij zei: „Vanaf vandaag af zullen wij een nieuwe orde van zaken (zie LV 128:5) in deze landen hebben.” Ik kan u zeggen, president Kimball, dat zij nu anders zijn dan zij eerst waren. Wij hebben rapporten ontvangen, die vermelden dat de aanwezigheid bij de avondmaalsvergaderingen enorm is gestegen. Geestelijke wortels zijn diep in een ontvankelijke bodem doorgedrongen.

En nu komen wij terug op deze conferentie, broeders en zusters. Wat willen wij als resultaat hiervan bereiken? Willen wij dat hij ons leven beïnvloedt? Onze gezinnen ver-

betert? Onze wijken en gemeenten verandert?

De vraag is: Willen wij werkelijk „een nieuwe orde van zaken” in ons leven? Als dat zo is, dan is dat waarom wij hier in deze conferentie zijn vergaderd-om, „een nieuwe orde van zaken” te beginnen voor ieder van ons.

Hoe zouden wij dit kunnen doen? Mogen wij u een manier voorstellen? Ongeveer vijftien kilometer van dit spreekgestoelte woont een gezin dat opnieuw iets bijzonders gaat doen na afloop van deze conferentie. Zodra het „Church Magazine” met de toespraken van deze conferentie bij hen thuis wordt bezorgd, dan zal het gezin onmiddellijk de boodschappen lezen en de oudere kinderen zullen verslag uitbrengen over uitgekozen toespraken.

Maar zij zullen meer doen dan lezen. Tijdens gezinsavonden zullen zij bepaalde gezinsdoelen en persoonlijke doelen uitkiezen, die gegrond zijn op de boodschappen, die op de conferentie zijn gegeven. Hun doelen zijn praktisch: „Gedenk grootmoeder in onze dagelijkse gebeden, bewaar een lofzang in je herinnering, neem de bereidwilligheid in ons gezin nog eens onder de loep, doe de wil van de Here op Zijn manier- niet op de

onze, neem een niet-lid mee naar de kerk.

Zij zullen hun doelen bespreken, er over bidden, en ze dikwijls aan een herbeschouwing onderwerpen. Is het te verwonderen als de vader zegt: „Ons gezin ziet een algemene conferentie als een door de Here gegeven opsomming van zaken, waarop wij ons behoren te concentreren. Een conferentie betekent meer voor ons en onze kinderen dan in woorden kan worden uitgedrukt.”

Broeders en zusters, wat gaan de

aanwijzingen, die op deze conferentie aan ons zijn gegeven, voor ons betekenen? Wat betekenen zij voor ons als ouders? Als ambtenaren en leerkrachten? Als huisonderwijzers en huisbezoekster?

Over mijn ervaringen met conferenties getuig ik, dat wat werd gesproken onder invloed van de Heilige Geest „schrift” is en zoals de Here heeft gezegd: „Schrift zal de wil des Heren zijn, de zin des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (LV 68:4.)

Dat wij vele doelen uit deze conferentie zullen kiezen en dat zij zaligheid zullen brengen aan ons en onze gezinnen, onze burens, onze wijken en gemeenten bid ik vurig, en ik geef u mijn getuigenis, dat ik tot in elke vezel van mijn lichaam weet dat Jezus onze Zaligmaker is. Ik weet van zeer persoonlijke, buitengewone ervaringen dat president Spencer W. Kimball een profeet van God is, en dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Stel niet uit!

DOOR BROEDER
ELDRED G. SMITH
Patriarch van de kerk

Een jonge man van nog geen achttien jaar werd bezocht door een hemelse afgezant, die zei dat hij uit Gods tegenwoordigheid was gezonden. Deze afgezant, Moroni, was de laatste profeet uit het boek van Mormon. De jonge man was Joseph Smith.

Moroni haalde veel passages uit de Schriften aan, waarvan de meesten bekend maakten dat de tijd was gekomen om de weg te bereiden voor de komst van Christus in Zijn heerlijkheid. Hij haalde Maléachi aan: „Ziet, Ik zende Mijn engel, die voor Mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot Zijn tempel komen die Heere, Dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan Denwelken gij lust hebt, zegd de Heere der heirscharen.”

Dit legt de nadruk op het feit, dat als de Here wederom komt, Hij tot Zijn tempel” zal komen, hetgeen betekent dat er een tempel op aarde moet zijn waar Hij heen kan gaan.

Moroni haalde ook het vijfde en zesde vers van hoofdstuk vier aan, die enigermate verschillen van de bijbel: „Ziet, Ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

Wij moeten genealogie en tempelwerk niet uitstellen

„ . . . en hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden. Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (Joseph Smith 2:38-39.)

Het lijkt mij van veel betekenis dat, al bij de eerste instructies die de profeet tot herstelling van het evangelie ontving, dit werk, dat betrekking heeft op tempels en de daarin gegeven verordeningen, werd opgedragen. Dit moet dan zeer belangrijk zijn voor de grondbeginselen van het evangelie. Elia moest komen met het gezag van het priesterschap en er moesten in leven zijnde leden van de kerk zijn, die de verslagen van hun voorouders verzamelen. Zij moeten dit werk doen om de aan hun gedane belofte te vervullen, dat hun verzegeling ook zou plaatsvinden.

God zelf vestigde het eerste gezin Adam en Eva. Het gezin is geen instelling, die door de mens tot ontwikkeling is gebracht en waar wij boven uit moeten groeien; iets dat wij terzijde moeten schuiven in het verloop van de menselijke vooruitgang. Alles dat ons het meest na aan het hart ligt en dat het dierbaarste is

in ons leven is verbonden met ons gezin. Hier ligt het middelpunt van liefde, en waar liefde heerst, vinden wij ook geluk. Het is waarlijk niet goed voor de mens alleen te zijn. De Here heeft in Zijn wijsheid de weg verschaft voor de mens om op deze aarde gelukkig te zijn en om dat geluk in alle eeuwigheid mee te nemen. De grootste vreugde en geluk komen voort uit de eenheid van het gezin. Zo is het geweest in ons sterfelijk bestaan, waarom zou het dan ook niet zo zijn in het komende leven?

De eenheid van het gezin is zo belangrijk, dat de Here het ons bekend heeft gemaakt, dat tegen het einde van het duizendjarig rijk alle nakomelingen van Adam, die het evangelie aanvaardden als een gezin, aan elkaar verzegeld moeten worden. Dit zal geschieden door de macht van het priesterschap, dat het gezag heeft op aarde te verzegelen, en het zal verzegeld worden in de hemel, en wat op aarde gebonden zal zijn, zal in de hemelen gebonden zijn. (zie Matthéus 16:19.)

Iedere persoon, die op deze aarde komt, moet in de gelegenheid worden gesteld om alle zegeningen van deze verzegelingen te ontvangen, als hij deze tenminste wil aanvaarden op enige tijd voor het einde van het duizendjarig rijk. Er zou geen ware God kunnen zijn als dit anders zou zijn.

Deze verzegelende zegeningen worden ten eerste verkregen door de verordening van de doop in de kerk van Jezus Christus. Vervolgens wordt de vrouw aan haar echtgenoot verzegeld voor tijd en eeuwigheid, en de kinderen, die onder het huwelijksverbond worden geboren moeten aan hun ouders worden verzegeld, zodat zij alle zegeningen mogen ontvangen alsof zij waren geboren onder het nieuw en eeuwige verbond. (LV 132:3.)

Degenen, die zijn overleden zonder deze wet, kunnen het voorrecht verkrijgen om deze zegeningen door middel van een plaatsvervanger te ontvangen. Dit is het moment waar-

op onze verantwoordelijkheid begint. Wij moeten eerst het evangelie aan de levenden onderwijzen. Dan moeten wij de verslagen verzamelen van degenen van onze familie, die zonder deze wet zijn gestorven en waarvoor dit grote en belangrijke werk moet worden gedaan.

De belofte werd aan onze voorouders gegeven toen het evangelie in de laatste dagen werd hersteld „en het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden.” (LV 2:2.) Dit betekent dat wij de aan onze voorouders gemaakte belofte moeten vervullen en het werk van verordening voor hen moeten doen. Als wij dit niet doen, dan zullen wij onze eigen zaligheid in de waagschaal stellen.

Niet alleen de verordening van de doop, maar ook het aan elkaar verzegelen van gezinnen als een eeuwige eenheid moet op aarde geschieden. Vandaar dat wij deze verordeningen eerst zelf moeten uitvoeren, dan moeten wij het doen als plaatsvervanger voor onze voorouders die naar de geestenwereld zijn gegaan. Deze zeer heilige verordeningen moeten in een heilige tempel, die voor de Here is gebouwd en aan Hem voor dit doel is toegewijd, worden verricht.

In hedendaagse openbaring droeg de Here de profeet Joseph Smith op „om een huis ter ere van Mijn naam,

tot woonplaats van de Allerhoogste te bouwen.

„Want er wordt op aarde geen plaats gevonden, waarheen Hij kan gaan en wederom datgene herstellen, dat voor u is verloren gegaan of dat Hij heeft weggenomen, namelijk de volheid van het priesterschap.” (LV 124:27-28.)

Deze tempels worden gebouwd voor een bijzonder en zeer belangrijk doel, waar de levenden hun heiligste verordeningen kunnen ontvangen. Waar gezinnen voor alle eeuwigheid aan elkaar worden verzegeld. De gezinseenheid is de enige eeuwige organisatie. De tempels zijn prachtige gebouwen en dat is ook terecht, maar zij zijn er niet alleen voor het uiterlijk vertoon. Zij voorzien in de enige manier waarop alle rechtvaardigen, zowel de levenden als de doden, de zegeningen van verhoging kunnen ontvangen. Eerst komen de levenden. Nadat zij deze heilige verzegelingen hebben verricht, dan zullen zij zich tot hun vaders wenden en als plaatsvervanger de weg voor hun voorouders openen om deze zelfde zegeningen te ontvangen.

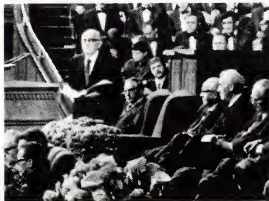
Voor dit doel moet gezinsonderzoek worden gedaan. Vele uitverkoren geesten worden in reserve gehouden zodat zij in deze tijd naar de aarde kunnen komen, zodat zij het evan-

gelle zouden kunnen aannemen en tempelwerk kunnen doen voor hun voorouders. Steeds weer tref ik onder bekeerlingen een echtgenoot of echtgenote, of man en vrouw, die de enigen zijn in hun familie, die leden van de kerk zijn. In de meeste gevallen hebben zij of iemand anders in de familie een goed verslag van hun familie genealogie. Sommigen zenden deze verslagen gretig naar de tempel zodat het werk kan worden gedaan. Velen echter hebben vele namen in hun bezit, die niet worden ingezonden. Wij moeten dit niet uitsellen! De tijd wordt steeds korter. Nu er meer tempels worden ge-

144ste Halfjaarlijkse Algemene Conferentie op 4 oktober 1974, bijeenkomst van vrijdagmiddag.

bouwd, kan er ook meer werk worden gedaan. Met elke tempel die er bij komt, kunnen dagelijks ongeveer 3.000 meer namen worden behandeld. Houd deze verslagen niet achter. Vul de gebruikelijke formulieren in en stuur ze naar de tempel. Zelfs al heeft de Here mensen geïnspireerd om deze verslagen voor eeuwen in stand te houden, zal de duivel, als hij ons kan overhalen om dit werk uit te stellen en het tempelwerk niet te doen, er in slagen het werk des Heren te verijdelen. Het verhaal doet de ronde dat satan een vergadering met zijn helpers hield en vroeg hoe zij de krachten van gerechtigheid wilden bestrijden. Een zei: „Ik zal naar ze toegaan en vertellen dat het niet waar is.” Satan zei: „Nee, dat zal niet lukken.” Een tweede zei: „Ik zal vertellen dat het maar een halve waarheid is.” „Nee” zei satan, „dat is niet voldoende.” Een derde zei: „Ik zal er heen gaan en vertellen, dat het allemaal waar is, maar dat het niet nodig is om ons te haasten.” „Ga” zei satan. „Dat zal ze voor ons winnen.” Lucifer kan niet winnen. Wij moeten het werk des Heren voor onze voorouders doen of de aarde zou bij „Zijn komst volslagen worden verwoest.” (Joseph Smith 2:39.) Het schijnt dat het lot van de aarde afhangt of wij al of niet het tempelwerk doen.

Het evangelie is in deze, de laatste dagen hersteld om nooit meer van de aarde te worden weggenomen, om de zegeningen van zaligheid en verhoging aan alle kinderen Gods te brengen, die door hun getrouwheid hun waardigheid aantonen. Het doel van deze aarde en ons leven is om aan elke afstammeling van Adam de gelegenheid te geven dit leven als een gezinseenheid voor alle eeuwigheid te beëindigen.

Ik getuig dat dit het evangelie van Jezus Christus is, dat in deze laatste dagen is hersteld met alle gezag en macht van zijn priesterschap teneinde de eeuwigheid van de gezinseenheid voor ieder van ons tot stand te brengen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★ ↓	∞	S	†	D	L	P	O	Z	H		
Aalst		∞										MEYST, Alfons de MEYST-STAELENS, Jenny de DERUDDER-DENOTTE, Marie
Alkmaar		∞										POST, Ronald
Amersfoort					†	D						LANS, Theodorus F. MARSHALL, Alexander
Amsterdam						D			O			TRUIN, Michael BOOM, Ernst FILIUS-KLOOSTERMAN, Hendrika GRONDEN, Marina van der WESTRA, Ingrid WESTRA-SCHIEPERS, Jeanne WESTRA, Leonardus BOLLEN, Linda A. L. DE COCK, Armand DE COCK-DOFFEMONT, Francina M. JONCKHEER, Ann F. A. JONCKHEER-HAEST, Gerardina JONCKHEER, Johann B. F. KEYSER, Guido A. M. J. de PERNA, Karel S. BURGERS Jr., Melis COLLE-SIRACH, Frederika W. COLLE, Steven BEUMKES, Bernardus J. G. HOGG, Phillip B. RUITER, Deborah D. de BOGAERTS, Jacobus A. P. A. BOSTERLAAR, Carel V. KONING-HAM, Dorothea M. A. LOTTUM, Paul van SOMMEN, Catharina E. SPEKMAN, Diana J. C. M. CALMEYN, Christophe CALMEYN, Nancy M. CORTVRIEND, Mermain M. GRAAF, Pauline J. I. de LANSBERGEN, Mathilda P. M. TRIEMSTRA, Harm-Jan Th. DOORN, Anna van BRON, Ernst B. van den EDELING, Dirk O. FRIEDL, Helmut JONG, Johanna de STEDELAARS, Tenni BLITTERSWIJK, Mardijn Chr. BRANDT, Johan D. DOBBERT, Gerritje C. met. W. L. M. van ASPEREN VERBOEKET, Aswin L. A. VERBOEKET, Aswin L. A. MAES, Francois Ch. MAES-VAN PARYS, Mari J. C. PIJPER-WEGENAAR, Wilhelmina P. ROSEMA, Jolanda M. met Rein WOUDEMBERG BAKKER, Jan met Hendrika DOORNBOS DALLINGA, Jon G. J. FEENSTRA, Cornelia met Auke D. AUKEMA HOOYENGA, Hendrikus W. E. R. JONGE, Egge de RIJSWIJCK, Peter A. STREUPER, Dale STREUPER, Dale STREUPER, Marcia Chr. WOLTERS, Wilhelm BERG, Cynthia M. v. d.
Antwerpen		∞										
Apeldoorn		∞										
Arnhem		∞										
Breda		↓										
Brugge		∞			D							
Delft		∞						P				
Deventer		∞			D							
DORDRECHT						D			O			
Eindhoven		∞	S						O			
Gent	★	↓	S									
Gouda		∞										
Groningen		∞	S	S			L					
DEN HAAG	★	↓				D						

LEDENSTATISTIEK												
Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hoge/priester	Naam
	★	↓	∞	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Dordrecht		↓			†							TAETS, Katia V. D.
Gent					†			P				SLINGERLAND, Jan
Gouda			∞									CAMBIEN, Robert
Groningen		←										PAUW, Frank R. L. de
Den Haag		←		S								PIJPER, Frits W. K.
												GOUT, Felicia N.
												GOUT, Tatjana S.
												BEUTE, Andrew J. H. met
												GODIN, Martha T. T.
												ONG, Chi H.
												ONG, Chih L.
												ONG, Chj Y.
								P				ONG-LEHRIAN, Josepha F.
												ONG, Leonard N.
												ONG, Mei P.
												ONG, Sou L.
	★											ZWARTJES, Sabine
												ODDHEUSDEN, Hellen C. van
								P				PANHUYZEN, Gerard F.
												PIKET, Desiree E.
												SCHULING, Albertus F.
						D						VRIES, Klaas M.
Harlingen												PANHUYZEN, Gerard F.
Den Helder					†							SOPACUA, Carolina
Hengelo												BONTE, Gerarda J.
Leeuwarden								P				APPELO, Hermanus
					†							AUGUST, Hermann S.
												JASPER-DE VADDER, Joanna C.
												STEIN, Jr., Gerrit
Rotterdam Noord									O			BOXEL, Dirk van
												LALLEMANT, Roger F.
Service men's Branch		↓										VERDONK, Johannes
												HALL, Timothy A.
												HENDERSON, Nicole R.
												JOHNSON-TERRY, Sarah A.
Turnhout												DIELS, Eric K. H.
												DIELS, Johan A. C.
												DIELS, Jozef F. Th.
												DIELS-GEETS, Marie L. R.
												DIELS, Monique F. W.
												DIELS, Sylvain A. Y.
Utrecht												MEULEN-FILIPPO, Hermina G. van der

Dankbetuiging patriarch

A. D. JONGKEES

Daar het mij onmogelijk is allen die tijdens mijn ziekte van hun belangstelling en medeleven blijik hebben gegeven persoonlijk te bedanken, betuig ik u mits dezen hartelijk mijn erkentelijkheid voor die bewijzen van uw liefde, waaronder ik in de eerste plaats reken de vele door u opgezonden gebeden, gebeden die God heeft verhoord.

Ik hoop te zijner tijd mijn ambt van patriarch weer te kunnen uitoefenen.

Eenheid

DOOR ZUSTER A. A. DE BRUIJN

Van de wijk Amsterdam

Eenheid is een kostelijke goed.

Weet je hoe je eenheid krijgen moet?

Je moet altijd zorgvuldig luisteren,

Nare dingen zelfs niet fluisteren.

Je moet je groot geduld bewaren;

Voorzichtig zijn met je bezwaren.

Je kunt je echt niet permitteren

Al je verlangens te pousseren.

Maak je je toch bijna kwaad,

Laat je niet gaan, want het schaadt

Heel wat meer dan je kunt herstellen.

Denk aan de nasleep van die rellen.

Als je nu werkelijk een wilt zijn,

Maak je dan af en toe maar klein,

En wees voor wie jou eens griesde

Wel groot, maar in de liefde.

Denk aan Hem die de zonden droeg,

Die van ons allen de eenheid vroeg.

Tweede patriarch

Op 2 februari 1975 werd Johan Paul Jongkees van zijn functie als president van de gemeente Leiden ontheven, zulks in verband met zijn roeping als tweede patriarch van de Ring Den Haag (Holland). Zijn adres is Nassaukade 20, Voorschoten. Telefoonnummer (01717) 2253.

Jeanine Otten op zending

Lieve broeders en zusters,

Voordat ik op zending ga wil ik u allen heel hartelijk groeten en u het allerbeste toewensen, en u vertellen hoe blij ik ben dat ik mijn hemelse Vader mag dienen, in de Tonga-archipel, een vriendelijk aantal eilandjes in de Grote of Stille Oceaan.

Dat ik daar mag werken, tussen mijn broeders en zusters! Ik voel me echt bevoorrecht om tussen deze heiligen, die allen afstammen

van Lehi en de zijnen, te mogen werken. Om hen te helpen met de problemen die ontstaan als men nooit iets geleerd heeft over gezondheid en hygiëne. In Tonga zijn de meeste mensen altijd erg arm geweest en generaties lang hebben ze onveranderd eet- en leefgewoontes waardoor ziektes en gezondheidsproblemen kunnen ontstaan.

Ik ben verpleegster en daarom is het voor mij zo heerlijk om als medische zendelinge, zo heet het, onder deze uitverkoren heiligen te werken. Tonga bestaat uit ongeveer 150 kleine eilandjes. Het is een koninkrijk maar valt onder Engels protectoraat. De mensen daar staan bekend om hun vriendelijkheid en gastvrijheid.

Op het ogenblik zijn daar vier Amerikaanse medische zendelingen. Gisteren kreeg ik een brief uit hun kringetje. Ze vertelden hoe blij ze waren dat ik ze kwam helpen. Ze voelen zich echt pioniers, maar vin-

den het fantastisch. Ieder van hen werkt samen met een jonge zuster uit Tonga zelf. Dat zal mijn werk ook zijn.

In Tonga zijn de meeste mensen hele trouwe, harwerkende leden van onze kerk. Maar op medisch gebied is dringend hulp nodig.

Ik hoop mijn roeping daar eer aan te kunnen doen, en dat ik er een instrument mag zijn in Gods handen.

Heb ik tijd, dan zal ik u af en toe via *De Ster* op de hoogte houden. Ik zal u allen steeds gedanken in mijn gebed. Dat God u allen zegene in het werk dat u voor Hem doet, is mijn gebed in Jezus Christus' naam.

Amen.

Jeanine Otten, LDS Tonga Mission,
p.o. Box 58, Nuku'alola, Tonga.

Zendingspresident

Larry Hyde Brim, lid van de hoge raad van de ring Newport Beach (Californië), is geroepen om het nieuw geïnstitueerde Zendingsgebied Antwerpen België te presideren.

President Brim, die in Mission Viejo (Californië) woont, is hoofdingenieur bij Bentley Laboratories.

Hij werd geboren te Downey (Idaho) op 8 maart 1934 als zoon van Willis L. en Erna Hyde Brim. Op 31 juli 1964 trouwde hij in de tempel te Logan met Sharron Louise Benson. Het echtpaar heeft twee kinderen.

President Brim behaalde zijn M. S. (Master of Science) aan de Brigham Young Universiteit en zijn ingenieurstitel aan de Universiteit van Stanford.

In de kerk heeft hij onder andere gewerkt als lid

van een presidium van de ringzending en als president in de ringzending.

Zuster Brim werd geboren op 22 maart 1936 te El Centro (Californië) en is een dochter van wijlen Joseph Marvin Benson en van Louise Moser Benson.

Ook zij studeerde af aan de Brigham Young Universiteit en heeft daarna nog gestudeerd aan het San Fernando Valley State College. Zij heeft aan een basisschool lesgegeven en muziek onderwezen. Haar muzikale kwaliteiten hebben haar lid doen worden van het Irvine Master Chorale.

Zuster Brim is adviseuse voor de lauwermeisjes in de ring Newport Beach (Californië), is lerares geweest in diverse hulporganisaties en heeft bestuursfuncties bekleed in de zustershulpvereniging.

